THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be sent to C. J. Doorn, 906 Dallas Ave., S.E., Grand Rapids, Mich.
All money matters should be addressed to P. Ezinga, 1050 Dunham St., S.E., Grand Rapids, Mich.

Editorial Staff:
H. HOEKSEMA G. M. OPHOFF
Associate Editors:
G. VOS WM. VERHIL

Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich.

Communications relative to contents should be addressed to
REV. H. HOEKSEMA,
1139 Franklin Street, S. E.,
Grand Rapids, Mich.

Vol. IX, No. 14 APRIL 15, 1933 Subscription Price, $2.50

MEDITATION

The Risen Lord Expounding In All the Scriptures

> Then he said unto them, O fools and slow of heart to believe all that the prophets have spoken. Ought not the Christ to have suffered these things and to enter into his glory? And beginning at Moses and all the prophets, he expounded unto them in all the Scriptures the things concerning himself.
>
> Luke 24:25-27.

O fools!

And slow of heart to believe all that the prophets have spoken! . . . .

Suddenly, all unexpectedly, to the utter amazement of the two sojourners that traveled from Jerusalem to Emmaus in the afternoon of that memorable first day of the week, the rebuke had sounded from the lips of Him, Whom they had thought a stranger, a stranger, to be sure to them, but a stranger too, in Jerusalem! . . . .

They had unburdened their hearts to Him, had spoken to Him of that which must need be the only subject that could possibly occupy the mind of whomever was not a total stranger in Jerusalem, had informed Him, so they thought, of the things that had come to pass in the ancient City of God these last days; the things concerning Jesus of Nazareth, a prophet, mighty in word and deed, on Whom they had fastened their hope as the One that would deliver Israel; the things which the chief priests and the leaders had done unto Him, how they delivered Him to be condemned to death and crucified Him; the things, which they could not comprehend, though vaguely they had caused their hearts to be set aglow with a new hope, a strange expectation, for, it was now the third day since these things were done, and women had spoken of an empty sepulchre and a vision of angels . . . .

And, besides, also certain of them that were with them, had gone to verify the tale of the women, and found it as they had said . . . .

But Him they saw not!

Thus they had informed the stranger that had joined them in the way, they knew not whence, and had revealed a profound interest in the subject of their busy conversation.

And then, without warning, suddenly, He spoke as if He were master of the subject and could assume an attitude of authority, rebuking them rather sharply: O fools, and slow of heart to believe all that the prophets have spoken!

Amazed they must have been at this sudden turn of the conversation, now the taught became the Teacher, yet, they could not but submit to this note of authority.

Was there not a familiar sound to the words He spoke, that set their heart aburning?

Touched they were but not offended; vaguely they felt that He was about to substantiate His word of rebuke!

O fools! Slow of heart!

The third day!

And what a day it had been!

Jerusalem had been a witness of strange and wondrous tales and rumours from early dawn till the hour when these two sojourners had left for Emmaus.

Idle tales they had seemed to most of the disciples. For, the joy of the resurrection of their Lord did not immediately fill their hearts. The cross had been too real, had proved too terrible, had too completely shattered their hopes. But little were their hearts and minds prepared for the glorious fact of the resurrec-

tion. Besides, the rumours were still too vague to constitute a firm ground for their hope.

Indeed, it was the third day, but! . . . .

Some had spoken of a vacated sepulchre and a vision of angels. Women had carried the angels' message of the resurrection into the Holy City. They had gone to bestow upon His dead body the last labors of their love and had been mildly rebuked for seeking the Living among the dead! Others had witnessed that they had met Him, had seen Him, had heard His voice, had worshipped Him. Yet, it all had been so strange, so transitory, so different from His life and walk among them in the past, that all these testimonies sounded like idle tales. He had come and gone, had been seen for a moment and disappeared; those that had met Him still wondered whether it was He!

Yes, it was the third day, and the one thing that seemed tangible, was that the sepulchre wherein He was laid was empty. Yet! . . . .

The two disciples had waited in Jerusalem till the afternoon, still expecting further developments. But finally they had departed from the city that had made such fearful history these latter days, to assume their journey homeward. However, if they had abandoned all hope in Him Whom they had thought to be the One that would redeem Israel, their interest in the subject of Jesus of Nazareth, now crucified, had not diminished, and busily they conversed together, arguing, comparing, recalling, marshalling the facts, reviewing, attempting, evidently, to solve a puzzling problem; captivated by the subject, so completely submerged in their own thoughts and discussions, that they had not noticed the stranger that suddenly joined their company, neither recognized Him as He approached them with the sympathizing question:

What manner of communications are these that ye have one to another, as ye walk, and are sad?

And their answer had been partly rebuking: Art thou only a stranger in Jerusalem? What should we talk about? What could possibly the subject of anyone's conversation if he were not altogether a stranger in the Holy City? What, but the things that had there come to pass in these days? Were any other things of sufficient import to attract the attention? Could anyone think and speak of aught else? . . . .

Still the Stranger gently persisted: What things?

It were better for them to unburden their heart, to state their own problem as clearly as they might. For, a problem they evidently had. They did not merely pass in review the things that had occurred these last days nor did they simply recall many a word and deed of Jesus of Nazareth from the motive of pious remembrance of the dead. They had hoped that He were the one that should redeem Israel. And still, somehow, vaguely, inexplicably, that hope lingered in their hearts. And as they recalled what they had seen and heard of Jesus, His gracious words, His speech with authority, His mighty works, — it still seemed to them that every detail of His life and ministry was pointing to the same conclusion: Jesus of Nazareth was the Messiah, He that was to redeem Israel! All His life and walk among them proved Him to be the Messiah, the Christ. Besides, so they had confessed Him to be; so He had corroborated their confession. And yet, one part always refused to be fitted into this puzzle, always mocked their every attempt fully to explain Jesus of Nazareth. And as long as that one fact had not been explained their conclusion that Jesus was the Christ was reduced to absurdity . . . .

They had a problem!

And better it would be for them to state their own problem clearly, concisely, to review their entire line of reasoning, than merely and at once to listen to what this Stranger would have to say. Hence: what things?

And talk they do! Gladly, eagerly, as if to satisfy themselves rather than this Stranger, they reviewed the history, the things concerning Jesus of Nazareth, a mighty prophet before God and all the people, killed by the priests and rulers . . . . and we trusted that He would have redeemed Israel . . . . and, besides, it was the third day . . . . and, then, there were these persistent rumours about the empty sepulchre, the angels, His resurrection, yet, they could not believe, understand . . . .

O fools! How stupid of you!

O slow of heart to believe all that the prophets had spoken!

A sharp and unexpected rebuke, no doubt, yet, it filled their hearts with hope, for, evidently, now they had stated their problem this Stranger saw its solution, thought easy to explain what they considered an insurmountable difficulty!

And that difficulty must be solved before they could firmly grasp that for which their anxious hearts vaguely groped:

For, it was now the third day!

Ought not? . . . .

That part of the history of Jesus of Nazareth which you consider so inexplicable, which you cannot fit into the puzzle, is it not clearly an integral, a logical, a necessary part of the whole?

That part was the cross!

Still they did not understand the cross, the suffering, the death of the Messiah.

For the cross they could not find a place, a logical place in their conception of Him that would redeem Israel. And because they did not see the word, the idea, the divine purpose of the cross, they could not reach the joy and hope of that third day. Without the cross the resurrection is foolishness.

Hence, it is to that seeming incongruity of the suf-

fering of Christ that the Stranger immediately refers, in order to its divine wisdom and absolute necessity.

Ought not the Christ to have suffered thus and to enter into His glory?

There was no other way! The Christ could not possibly reach the glory that was set before Him except in a way of suffering and death! What seemed so absurd was perfectly logical! What appeared impossible was absolutely necessary! And the necessity was a divine one! All necessity is in deepest sense. It proceeds from the very Being of God. And from God's Being and Nature proceeds His counsel. And from His counsel flow all things. This is the *ought*, the only *ought* of all things. And it is a necessity which can be explained, elucidated to the mind of the believer. For, not a dark, fatal, irrational necessity is the fixed purpose of God's counsel, but one of highest wisdom and goodness. He will glorify Himself, for He is God and the sole Good. He will manifest His glory in a covenant-people, that must reflect all the glory of His divine life and goodness, live it, taste it, witness of it, eternally adore Him for it, a people of whom His own Son must be the Head. He will realize this people in the way of sin and grace, thus leading them to highest conceivable glory. Hence, His own Son, standing at the head of, in the stead of a people that is by nature guilty and under condemnation of wrath, must redeem His people, redeem them in the way of justice and righteousness . . . .

Ought, then, not the Christ to have suffered these things, in order to enter into His glory?

There was no other way for Him!

Not even from the mount of transfiguration could He have entered into glory!

For, inseparably He was united with His brethren. And His brethren were in the power of sin and death. And, before He could enter into His glory, before He could lead His brethren into God's eternal tabernacle, He would have to redeem them, to atone for them, to bear their sin, to suffer for them, to die in their behalf and in their stead, to give the perfect answer, the eternal answer to God's demand of justice: thou shalt love Me! . . . .

His suffering constituted an integral, a logical, a necessary part of His program as the Messiah, that would redeem Israel!

Ought, then, not? . . . .

Oh! a necessary lesson it was for the sojourners to Emmaus!

The Lord might have manifested Himself to them at once, might have convinced them that He was alive, that on this third day He had, indeed, risen from the dead. But even it would not have solved their difficulty. Still the cross would have been a stumbling-block, a part that did not fit into the puzzle, that did not logically and necessarily connect itself with the resurrection. And after a momentary vision of the Risen Lord, that would fleet away as quickly as it presented itself, they would again reason, the difficulty would force itself upon their hearts once more and, perhaps, they would soon doubt their own senses . . . .

Hence, the cross, the word of the cross, the idea, the divine necessity of the cross they must see first!

Then He will manifest Himself, they may see, and they will believe!

As at it was with them, it is still with us! With you, with me . . . .

Ought He not to have suffered thus? What say we? Have we realized the necessity of the cross for Him that must redeem us? Have we felt the power of the cross?

Then we may also lay hold by faith on the glorious reality of the resurrection!

For, the Lord is risen indeed!

He expounded unto them!

Taught them to see clearly from all the Scriptures, that the Christ must have suffered these things to enter into His glory!

What a sermon!

Beginning with Moses, who spoke of the enmity between the seed of the serpent and the Seed of the woman and of the bruising of the heel of the latter; by whom the shadows were instituted and the types, that clearly witnessed of the fact, that nothing could be purified without blood, that pictured His suffering before the eyes of a hoping people; leading them onward through all the prophets, that testified by the Spirit of Christ that was in them of His suffering and the glory that should follow, — He expounded unto them in all the Scriptures!

Till the picture of the Christ, that would redeem Israel, was complete! Till the *ought* of His suffering, as a necessary part of His program had become perfectly evident!

What a sermon!

A perfect exposition!

Not a rationalistic argument, building up a grand but vain edifice of human philosophy; not a miserable and sentimental appeal to the emotions; not an accumulation of separate texts; but one grand, clear exposition of the Old Testament Scriptures it was. A sermon with unity of theme and purpose: The Ought of Christ's Suffering! A sermon with perfect unity of argument, beginning with Moses, thru all the prophets, in all the Scriptures . . . .

Leading on to faith in the Risen Lord!

A sermon as we still have it and more in the Scriptures of the New Testament! Always with the same theme!

He ought to have suffered!

And He is risen indeed!

Believe and rejoice!

H. H.

EDITORIALS

Het Evangelie

OF

DE JONGSTE AANVAL OP DE WAARHEID DER SOUVEREINE GENADE

IV

GOD WIL NIET (*Vervolg*)

Het is eigenlijk een even droevig als vreemd geval, dat men geroepen kan worden om een meritus professor, die jarenlang aan de Theologische School der Gereformeerde Kerken alhier gedoceerd heeft en ook onderwijs heeft gegeven in de Gereformeerde Geloofsleer, te bestrijden om zijn standpunt, dat God wil, dat alle menschen zalig worden. Niet alsof ik uit het oog verlies, dat Heyns ook leert, dat God dat niet wil. Doch met dezen laatsten Heyns heb ik het niet te stellen. Ik heb het alleen tegen den Heyns, die leert, dat God wil, dat alle menschen zalig worden, den anderen, die precies het tegenovergestelde leert, laat ik rusten. En dan zeg ik het nog eens, dat het een vreemd, maar ook een zeer droevig verschijnsel is, dat het noodig blijkt te zijn, om een Gereformeerd professor aan te vallen op zulk een stelling en om deze artikelen te moeten schrijven met het doel, om duidelijk te maken, dat dit niet naar de Schrift en niet naar de Gereformeerde belijdenis is. Immers, dat God niet wil, dat alle menschen zalig worden, dat er zulk een wil in God niet is, mag toch wel geacht worden te behooren tot die dingen, die onder ons volkomene zekerheid hebben. Dit laatste toch hebben de Gereformeerden altijd geleerd. Maar dat het noodig is, blijkt wel uit het feit, dat Heyns deze dingen in *De Wachter* kan schrijven zonder dat er zelfs ook maar een woord van kritiek op schijnt te komen. En wat meer is, Zwier, die thans de pen weer heeft opgevat, geeft in zijn eerste artikel reeds te kennen, dat hij de artikelen van prof. Heyns zeer leerzaam heeft gevonden! Men is dus ver weg in de Christelijke Gereformeerde Kerken, zoover, dat men zonder gevaar van tegenspraak nu dan leeren en schrijven en prediken kan, dat God wil, dat alle menschen, hoofd voor hoofd en ziel voor ziel zalig worden! En dit laatste spoort mij aan, om toch met mijn bewijsvoering door te gaan, hoe onnoodig het ook moest wezen en hoe het ook tegen de borst stuit, om dit te moeten doen tegenover menschen, die den naam van Gereformeerd dragen.

We waren bezig met teksten, die leeren, dat er zulk een wil, dat alle menschen zalig worden, in God niet is. We zullen nog op enkele meer van deze Schriftuurplaatsen de aandacht vestigen.

En dan wil ik ook thans, zooals ik reeds eerder deed in de artikelenreeks: *Genade Geen Aanbod,* wijzen op Jes. 6:9 v.v.: "Toen zeide Hij: Ga henen en zeg tot dit volk: Hoorende hoort, maar verstaat niet, en ziende ziet, maar merkt niet. Maak het hart dezes volks vet, en maak hunne ooren zwaar, en sluit hunne oogen, opdat het niet zie met zijne oogen, noch met zijne ooren hoore, noch met zijn hart versta, noch zich bekeere, en Hij het geneze. Toen zeide ik: Hoe lang Heere? En Hij zeide: totdat de steden verwoest worden, zoodat er geen inwoner zij, en de huizen, dat er geen mensch zij, en dat het land met verwoesting verstoord worde. Want de Heere zal die menschen verre wegdoen, en de verlating zal groot wezen in het binnenste des lands. Doch nog een tiende deel zal daarin zijn, en het zal wederkeeren, en zijn om af te weiden; maar gelijk de eik, en gelijk de haageik, in dewelke na de afwerping der bladeren nog steunsel is, alzoo zal het heilige zaad het steunsel daarvan wezen."

Nu doet het er, voor ons geding, niet aan af of toe, waar ge de laatste of ook de naaste oorzaak zoekt voor deze houding Gods tegenover de menschen, waarvan hier gezegd wordt, dat God ze verre wegdoen zal. Feit is, dat Heyns leert, dat God wil, dat alle menschen zalig worden, dat althans allen, die onder het Evangelie verkeeren, zalig worden. Maar feit is ook, dat deze Schriftuurplaats precies het tegenovergestelde leert, duidelijk te kennen geeft, dat er zulk een wil in God niet is. Want let er op, dat de volgende elementen in den tekst op den voorgrond staan. 1. Dat Jesaja hier geroepen wordt, om Gods Woord te verkondigen aan Juda en Jeruzalem van zijn tijd. Het gaat dus over menschen, die verkeeren onder de prediking des Woords, die het Evangelie hooren, over die menschen, waarvan Heyns beweert, dat God wil, dat allen zalig worden. 2. Dat dit Woord ook zoo wordt verkondigd, dat ze het goed duidelijk verstaan. Ze moeten ziende zien en hoorende hooren, d. w. z., met nadruk hooren en zien. Er moet voor hen geen verontschuldiging overblijven. 3. Dat het nochtans in het geheel niet Gods doel is, dat deze menschen zalig worden, maar, integendeel, dat ze door en onder de prediking des Woords verhard worden. "Maak het hart dezes volks vet en maak hunne ooren zwaar en sluit hunne oogen, opdat het niet zie met zijne oogen, noch met zijne ooren hoore, noch met zijn hart versta, noch zich bekeere, en Hij het geneze." Dit zegt de Heere, en het laat dus geen twijfel, dat dit metterdaad des Heeren doel is met de prediking van Jesaja ten opzichte van de hier bedoelde menschen. Ook kan Jesaja zelf dit doel niet realiseeren. Hij kan het hart niet vet, het oor niet zwaar maken, het oog niet sluiten. Wel echter kan God dit doen door de prediking van Zijn Woord door den mond van Jesaja. Zooals we eerder hebben gezien en zooals de Schrift op onderscheidene plaatsen leert, er is door en onder de prediking des Woords niet slechts een openbarende, trekkende, zaligmakende werking Gods, maar ook een verbergende, verhardende en oordeelende werking des Geestes. Wij mogen dit niet willen en stellen het voor alsof God geen

God is ten opzichte van de verwerping, maar de Schrift leert het wel terdege zoo en dat met grooten nadruk. Hij ontfermt Zich diens Hij wil en Hij verhardt ook dien Hij wil. Hij doet dit wel met handhaving van de redelijk-zedelijke natuur des menschen, maar dit neemt niet weg, dat Hij het doet en dat wel met souvereine vrijheid en naar vrijmachtige beschikking. 4. Dat deze verhardende werking tot het einde toe doorwerkt, dat is, totdat de verwoesting over het land, de steden en de woningen van Juda zal zijn gekomen en de Heere deze menschen verre weg gedaan zal hebben. De prediking van Jesaja moet dus dienen om het kaf als kaf rijp te doen worden, opdat het verbrand worde. 5. Dat het overblijfsel zal behouden worden in het heilige zaad en dat dit overblijfsel waarborg is voor de ontwikkeling der Kerk in de toekomst. God verstoot Zijn volk niet, ook al blijft er slechts een tiende deel over.

Zoo is de verklaring van dezen tekst, zooals Heyns wel zal moeten toestemmen. Indien hij een verklaring weet, die wezenlijk anders is, wij geven hem gaarne gelegenheid om haar in ons blad te ontwikkelen. Maar ik houd mij overtuigd, dat hij dit niet zal doen. Schriftuurplaatsen als deze raakt hij liever met den vinger niet aan. Doch hij zal wel de vraag moeten beantwoorden, hoe dit woord der Schrift te rijmen is met zijne voorstelling, dat er een wil in God is, volgens denwelken Hij wil, dat alle menschen en dus ook deze menschen zouden zalig worden. Verwar toch de dingen niet. Het gaat er niet over of God, naar Zijn ethischen wil, ook van deze menschen eischt dat ze zich zullen bekeeren en Hem dienen en danken en in de wegen Zijns Verbonds wandelen; maar louter en alleen over de vraag of God deze menschen *wil zalig maken.* En dan is het antwoord: ganschelijk niet, want Hij wil ze verharden en verre wegdoen en God doet zeker niet het tegenovergestelde van hetgeen Hij wil.

En dit is de doorloopende leer der Schrift. Het is opmerkelijk, dat we dit woord van Jesaja herhaaldelijk weer aantreffen in de Heilige Schrift, hetzij letterlijk, hetzij, wat de gedachte betreft. Zoo beluisterden we het uit den mond van den Heiland Zelf, als Hij de reden en de bedoeling aangeeft van Zijn leeren door gelijkenissen. We lezen immers in Markus 4:11, 12: En Hij zeide tot hen: Het is u gegeven te verstaan de verborgenheden van het koninkrijk Gods; maar dengenen, die buiten zijn, geschieden al deze dingen door gelijkenissen; opdat zij ziende zien en niet bemerken, en hoorende hooren en niet verstaan; opdat zij zich niet te eeniger tijd bekeeren, en hun de zonden vergeven worden. Ook hier hebben we duidelijke taal, zoodra als we de duidelijke beteekenis der woorden slechts willen. Moeilijk worden deze woorden alleen voor hem, die de voor de hand liggende beteekenis eenvoudig niet wil aanvaarden. Het is duidelijk: 1. Dat de Heiland hier een volstrekte onderscheiding maakt tusschen degenen, die buiten zijn en hen, die binnen zijn, d. w. z., de onderscheiding wordt gemaakt uit het oogpunt van Gods raad, zooals duidelijk is uit het feit, dat degenen, die buiten zijn, worden voorgesteld als beslist buiten *blijvend.* 2. Dat Hij van degenen, die binnen zijn, zegt, dat het hun *gegeven* is de verborgenheden van het koninkrijk Gods te verstaan. Zij doen dit van nature en uit zichzelven niet. Dan zijn ze ook ziende blind. Maar het is hun gegeven door Goddelijke genade. 3. Dat het echter de bedoeling is van des Heilands prediking ten opzichte van degenen, die buiten zijn (a) Dat ze ziende zullen zien en hoorende zullen hooren, zoodat ze met hun natuurlijk verstand de dingen, die getuigenis geven aangaande het koninkrijk Gods goed zullen vatten. Dit toch is ook hier de beteekenis van het nadrukkelijk: ziende zien en hoorende hooren. (b) Dat ze echter met dat al de verborgenheden van het koninkrijk Gods niet geestelijk zullen verstaan, geestelijk-ethisch doof en blind blijven; zich daarom ook in geestelijk-ethischen zin zullen blijven keeren tegen de dingen van het koninkrijk Gods, die ze met hun natuurlijk verstand duidelijk zien en hooren; zoodat ze zich niet bekeeren, ofschoon ze ziende zien en hoorende hooren; en dat hunne zonden niet worden vergeven, maar juist op het allerscherpst in het daglicht van Gods oordeel worden gesteld als zonde te zijn. 4. En dat de Heiland daarom in Zijne prediking wijst op de gelijkenissen, die voor hunne oogen *geschieden.* Want de dingen van het koninkrijk Gods *geschieden* door gelijkenissen. Het aardsche is beeld van het hemelsche, het natuurlijke van het geestelijke, het tijdelijke van het eeuwige. Daarom worden in de schepping en op het terrein van het aardsche de dingen van het koninkrijk Gods als in een schouwspel afgespeeld, herhaaldelijk en altijd weer. Keer op keer gaat een zaaier uit om te zaaien en valt het zaad in verschillende aarde met verschillend resultaat. Keer op keer schiet het onkruid op tusschen de tarwe. De dingen geschieden door gelijkenissen en de Heiland vestigt op die gelijkenissen de aandacht, opdat ook degenen, die buiten zijn, een voortdurend getuigenis zouden zien en hooren van de dingen van het koninkrijk der hemelen.

Het gaat ook hier dus over menschen, die verkeeren onder de prediking des Woords. En ook hier staat Heyns weer voor de vraag, hoe hij dit rijmen kan met zijne voorstelling, dat God wil, dat alle menschen zalig worden. Positief bewijs voor deze stelling heeft hij niet geleverd. Al Gods doen in de geschiedenis des heils strijd tegen die voorstelling. Maar ook deze Schriftuurplaatsen kan Heyns op zijn standpunt onmogelijk recht doen. Want het is toch duidelijk, dat de Heere niet wil, dat deze menschen zalig worden.

Hetzelfde woord der Schrift uit Jesaja wordt ook aangehaald door Johannes in Joh. 12:37-41: En hoewel Hij zoovele teekenen voor hen gedaan had, nochtans geloofden zij in Hem niet; opdat het woord van den profeet Jesaja vervuld werd, dat hij gesproken heeft: Heere! wie heeft onze prediking geloofd en wien is de arm des Heeren geopenbaard? Daarom konden zij niet gelooven, dewijl Jesaja wederom gezegd heeft: Hij heeft hunne oogen verblind en hun hart verhard; opdat

zij met de oogen niet zien, en met het hart niet verstaan, en zij bekeerd worden en Ik hen geneze. Dit zeide Jesaja, toen hij Zijne heerlijkheid zag, en van Hem sprak. Ook deze woorden zijn overduidelijk. Het gaat over menschen, die onder de prediking des Heilands verkeeren, die bovendien vele wonderen en teekenen hebben gezien, die de Heiland deed. En Johannes geeft een verklaring van hun ongeloof uit het oogpunt van Gods souvereinen wil. Uit dit oogpunt, leert ons Johannes, *konden* ze niet gelooven, want Jesaja had reeds van hen gesproken, dat zij de prediking niet zouden gelooven, en dat wel omdat God hunne oogen verblind en hun hart verhard had. Alleen mag het de aandacht trekken, dat Johannes de woorden uit Jesaja 6:9 zoo aanhaalt, dat het geen twijfel meer overlaat of de beteekenis van dat woord is, dat *God* de bewerker is van de verblinding en verharding des harten, zoodat zij zich niet bekeeren en genezen worden. In het woord, zooals het in Jesaja wordt gezegd wordt de profeet voorgesteld als door zijne prediking de oogen verblindend en de harten verhardend; maar bij Johannes haalt de Heilige Geest dit woord zoo aan, dat 't duidelijk wordt, dat God is de souvereine bewerker van de verharding. Het is dus naar de Schrift een ontegenzeggelijk feit, dat er onder en door de prediking des Evangelies ook een werking Gods ter verharding uitgaat op degenen, die buiten zijn. En nogmaals vragen we aan professor Heyns: hoe rijmt gij deze werking met den wil Gods om deze menschen zalig te maken?

Er is veel meer in de Heilige Schrift, dat tot bewijs dient voor onze stelling, dat er in God geen wil is, om alle menschen zalig te maken. Immers leert Gods Woord, dat Christus wordt gezet tot een val, zoowel als tot een opstanding van velen in Israel en tot een teeken, dat wedersproken zal worden, opdat de gedachten uit veler harten zouden geopenbaard worden, Luk. 2:34, 36; iets, dat zeker wijst op het goddelijke doel met de openbaring en prediking van den Christus in het midden der wereld. In overeenstemming met dit getuigenis van den grijzen Simeon, zegt ook Jezus van Zichzelven, dat Hij tot een oordeel in de wereld gekomen is, opdat degenen, die niet zien, mogen zien en zij, die zien blind mogen worden, Joh. 9:39; en getuigt Petrus, dat de steen, dien de bouwlieden verworpen hebben, geworden is tot een hoofd des hoeks, maar ook tot een steen des aanstoots en een rots der ergernis dengenen, namelijk, die zich aan het Woord stooten, ongehoorzaam zijnde en *dat dezen daartoe gezet zijn,* I Pet. 2: 7, 8. Er is immers ook geschreven: Jakob heb Ik liefgehad en Ezau heb Ik gehaat, Rom. 9:13, en wat dit laatste beteekent is duidelijk uit Mal. 1:3, 4: En Ezau heb Ik gehaat; en Ik heb zijne bergen gesteld tot een verwoesting, en zijne erve voor de draken der woestijn. Ofschoon Edom zeide: Wij zijn verarmd, doch wij zullen de woeste plaatsen weder bouwen; alzoo zegt de Heere der heirscharen: Zullen zij bouwen, zoo zal Ik afbreken; en men zal hen noemen: Landpale der goddeloosheid, en een volk op hetwelk de Heere vergramd is tot in eeuwigheid. De Schrift zegt immers ook tot Farao: Tot ditzelve heb Ik u verwekt, opdat Ik in u mijn kracht bewijzen zou en opdat Mijn Naam verkondigd worde op de gansche aarde, Rom. 9:17; en concludeert, dat God Zich ontfermt dien Hij wil en verhardt dien Hij wil, Rom. 9:18; en indien ons zondig en hoogmoedig hart dan tegen God zou willen antwoorden, omdat we niet verstaan en erkennen, dat Hij alleen God is en niemand meer, dan sluit ons de Schrift den mond met haar: wie zijt gij, o mensch, die tegen God antwoordt? en wijst ons op de souvereine macht van den oppersten Pottenbakker om van het stuk klei, ook zelfs uit denzelfden lomp, een vat te maken ter eere en uit het andere een vat ter oneere, Rom. 9:20-22. En niets brengt daarin verandering. Dit doel Gods wordt zeker uitgevoerd. Ook al ware het getal der kinderen Israels als het zand der zee, zoo zal toch maar het overblijfsel behouden worden. De verdelging van al het andere, dat niet behoort tot dit overblijfsel is vastelijk besloten, overvloeiende met gerechtigheid. Want een verdelging, die vastelijk besloten is, zal de Heere Heere doen in het midden dezes lands, Jes. 10:22-24; Rom. 9:27, 28. Zij hebben zich gestooten aan den steen des aanstoots, dien de Heere in Sion gelegd had, Rom. 9: 32, 33.

En zoo zouden we kunnen voortgaan, want de Schrift spreekt overal dezelfde taal. Doch we mogen het eerst genoeg achten, om te bewijzen, dat Heyns zeker van de Schrift afwijkt met zijne stelling, dat er een wil in God is, om alle menschen zalig te maken. Vooral is het eerst genoeg met het oog op het feit, dat Heyns meende met een paar teksten, zijne verklaring waarvan niet in overeenstemming was met de Schrift zelve en door alle Gereformeerden van naam weersproken wordt, zijn standpunt te kunnen bewijzen. Heel de Schrift getuigt tegen de voorstelling van Heyns. En we mogen met recht verwachten, dat hij dit ook zelf zal inzien en ridderlijk zal erkennen. Dit zou ten rijken zegen kunnen worden voor de kerken, want verderfelijker leer dan die, welke twee, geheel tegenover elkander staande, willen in God stelt, laat zich niet gemakkelijk denken. Ze is er op berekend, om onder de Gereformeerde vlag de geheele lading der Pelagiaansche ketterij in de Kerken binnen te loodsen.

V

Gods Wil en Het Gebed

Meer als een voorbeeld dan iets anders, maar dan toch om het doel te dienen, om duidelijk te maken, dat er meer zulke "mysteriën" zijn als de twee willen in God, wijst Heyns ook nog op het gebed in verband met den raad Gods. En ofschoon het ons van ons onderwerp afvoert, willen we toch om het gewicht der zaak ook hierop wat dieper ingaan.

Heyns schrijft daarover als volgt:

"Als dat argument op dit punt van beteekenis, zelfs

van afdoende beteekenis zou zijn, dan zou het dat ook moeten wezen voor andere punten dien ons de moeite geven dat wij het eene niet met het andere harmonieeren kunnen, en waar zouden wij dan aanlanden?

"Neem bijvoorbeeld Gods onveranderlijk besluit en gebedsverhooring. Gebedsverhooring in den zin dat op het gebed van den Heere verkregen kan worden, wat wij zonder gebed niet verkregen zouden hebben. Gebedsverhooring zooals de Apostel Jacobus daarvan spreekt (Jac. 5:16-18) als hij ten bewijze dat het gebed des rechtvaardigen veel vermag, het voorbeeld van Elia noemt. Elia bad en er kwam droogte drie jaren en zes maanden lang; Elia bad weer, en de hemel gaf regen en de aarde bracht haar vrucht voort. Dat is spreken alsof noch het eene noch het andere gekomen zou zijn, als Elia niet gebeden had, en dat is wezenlijke *gebedsverhooring*. Kunnen wij zulk een gebedsverhooring rijmen met een eeuwig, onveranderlijk en alles insluitend besluit Gods?

"Volgens een gegeven verklaring zou de oplossing daarin te vinden zijn dat ook de gebeden zijn opgenomen in Gods raad. Dat is op zichzelf natuurlijk volkomen waar, maar een bevredigende oplossing van de moeilijkheid ligt er niet in. De zaak zou dan hierop neerkomen, dat in Gods raad was vastgesteld op Elia's gebed Israel om zijn zonden te tuchtigen met een ontzettende droogte, dat diensvolgens de Heere Elia bidden deed naar Zijn raad en vervolgens droogte zond naar Zijn raad. Evenzoo het bidden van Elia en het zenden van regen drie jaren en zes maanden later. Alles waar, maar geen oplossing van de moeilijkheid, want aan de realiteit van gebedsverhooring wordt geen recht gedaan. Er zou dan in deze geschiedenis geen werkelijke gebedsverhooring zijn maar slechts de schijn er van, en van bewijs dat metterdaad het gebed des rechtvaardigen veel vermag, zou niets te vinden zijn. Feitelijk is er tusschen de twee gekozen, en is, om aan de onveranderlijkheid van Gods raad recht te laten weervaren, wezenlijke gebedsverhooring terzij gezet of tot een schijn verlaagd.

"De woorden van den Apostel Jacobus geven te kennen dat Gods onveranderlijke en alles wat ooit worden of geschieden zal insluitende raad geenszins wegneemt Gods volkomene vrijheid van handelen, ook in gebedsverhooring. Daarom is het beter te achten om, in plaats van te bidden: 'indien het met uw raad kan bestaan,' daarbij denkende aan Gods onveranderlijk besluit, te bidden: 'indien het met uw wil kan bestaan,' daarbij denkende aan den volmaakt vrijen wil Gods, die altijd wijs en goed is, om aan dien wil het al of niet geven van wat wij vragen over te laten. Uw wil geschiede, zoo heeft de Heiland zelf gebeden in Gethsemane, en zoo heeft Hij ons geleerd te bidden in het gebed dat wij 'het allervolmaaktste' noemen.

"De gegeven verklaring kan dus de rechte niet zijn. Een betere echter is nog door niemand gevonden en zal ook wel door niemand gevonden worden. Ook geeft de Schrift geen oplossing. Gods Woord leert ons beide een onveranderlijken raad en wezenlijke gebedsverhooring kennen als realiteiten, maar voor ons verstand staan zij onverzoend tegenover elkander. Indien het nu waar zou zijn dat een algemeen en voor ieder tot wien het komt welmeenend aanbod van genade door het Evangelie ontkend en verworpen moet worden omdat ons verstand het niet overeenbrengen kan met de predestinatie, dan zou evenzeer wezenlijke gebedsverhooring ontkend en verworpen moeten worden, omdat ons verstand zulk een gebedsverhooring niet overeenbrengen kan met Gods onveranderlijken raad. Voor de woorden van Jacobus zou dan in de plaats gesteld moeten worden: Een krachtig gebed moge den schijn hebben dat het veel vermag, welbeschouwd in het licht van Gods onveranderlijk besluit vermag het niets."

Nu mag zeker wel allereerst opgemerkt worden, dat deze woorden van den emeritus professor aan duidelijkheid wel iets te wenschen overlaten. Als het zijn doel was om den indruk te laten, dat het gebed in betrekking tot den raad Gods een even onoplosbaar raadsel is als de twee-willen leer, dan mag toegestemd worden, dat hem dit wel gelukt is. Als we in betrekking tot het gebed en zijn verhooring alles willen harmonieeren, zoo schrijft de professor, waar zouden wij dan aanlanden? En hij geeft er ons metterdaad een voorbeeld van, dat we nergens aanlanden, indien we namelijk redeneeren, zooals de professor doet. Eerst stemt hij toe, dat het volkomen waar is, dat ook de gebeden in den raad Gods zijn opgenomen. Dan schijnt dit toch weer niet waar te zijn; althans eene oplossing van het onoplosbaar raadsel wil Heyns er niet in zien. Dan stelt hij als zijne eigen verklaring voor, dat we ook bij het gebed onderscheid moeten maken tusschen den raad Gods en den "volmaakt vrijen wil van God, die altijd wijs en goed is." Maar dan schijnt hij toch ten slotte ook zijn eigene verklaring niet te willen handhaven, want immers "een betere verklaring (dan die, welke de oplossing zoekt in het insluiten der gebeden in den raad Gods) is nog door niemand gegeven en zal ook wel door niemand gevonden worden." Maar ook deze beste verklaring biedt toch weer geen oplossing, want dan zou de gebedsverhooring immers slechts schijn worden. En hiermede heeft dan Heyns duidelijk in het licht gesteld, dat wij nergens aanlanden met hem.

In de tweede plaats mogen we er zeker wel nadruk op leggen, dat we de verklaring, die Heyns aanbiedt, zeker niet mogen aannemen. Hij wil ook ten opzichte van het gebed onderscheiden tusschen twee willen in God. De eene wil is dan Gods raad, de andere is Gods "volmaakt vrije wil." Die onderscheiding is goed duidelijk, maar ook even onmogelijk als duidelijk. In den raad Gods is de Almachtige dan niet vrij, zoo is de veronderstelling blijkbaar. God is door Zijn raad gebonden. Daarom is het ook beter om niet te bidden: "indien het met Uwen raad bestaan kan"; want, immers, wat in Gods raad besloten is, geschiedt zeker en gewis, of wij er om bidden of niet. En naar de gebedsbeschouwing

van Heyns is er voor geen gebed eigenlijk plaats in betrekking tot dien raad Gods. Maar naast dien raad Gods, waaraan God Zelf gebonden is, waaraan nu eenmaal niets meer te veranderen is, ook niet door het gebed der rechtvaardigen, is er in God ook nog een volmaakt vrije wil, die niet is vastgelegd, wat de feiten der geschiedenis betreft. En in dien volmaakt vrijen wil van God, die altijd wijs en goed is, kunnen onze gebeden dan een plaats hebben. Op dien wil Gods kunnen wij door onze gebeden invloed uitoefenen. Als we dus zeggen: "Uw wil geschiede," dan bedoelen we niet: "Uw raad worde vervuld," maar: "Heere, indien hetgeen wij bidden nu niet zondig is, of ook dwaas en verkeerd voor ons, dan zouden wij toch gaarne hebben, dat Gij ons dit gaaft, afgedacht of het zoo in Uw raad besloten is of niet!" Het behoeft niet te worden aangetoond, hoe door en door verkeerd zulk eene beschouwing van Gods wil is. Als ge ook hier niet aan twee goden wilt denken, want daarop komt het ten slotte weer neer, dan staat de zaak eigenlijk zoo, dat er in Gods raad leemten zijn overgelaten, speelruimte, om plaats te maken voor de uitoefening van den geheel volmaakt vrijen wil van God. God heeft niet alle dingen in Zijn raad vastgelegd, volgens den professor. Indien Hij dit wel gedaan had, zou er voor gebedsverhooring geen plaats zijn. Nu echter is het anders. Er is ook nog een vrije wil Gods. En die wil beslist dan over de leemten in den raad Gods. En deze beslissing geschiedt dan met medewerking van den mensch, die in zijn gebed aan God bekend maakt, hoe hij die leemten zou willen zien aangevuld. Tegenover deze beschouwing zal moeten worden gehandhaafd, dat God één is in willen, dat Zijn eeuwige raad in betrekking tot hetgeen in den tijd zal geschieden absoluut alomvattend is, zoodat niets daarin ooit verandering kan of zal brengen, en dat toch in dien raad God eeuwiglijk absoluut vrij is en met volkomen goddelijke vrijheid al Zijn welbehagen doet. Gods volmaakt vrije wil in betrekking tot alle dingen is Zijn eeuwig welbehagen. Wat Heyns ook hier wil voorstellen als twee is volstrekt één en ook voor ons bewustzijn goed duidelijk één en geen twee.

In nauw verband hiermede staat een verkeerde beschouwing van den professor in betrekking tot het gebed en zijne verhooring. Herhaaldelijk legt Heyns er nadruk op, dat er van geen gebedsverhooring sprake zou kunnen zijn, indien hetgeen we bidden vooraf reeds in Gods raad vaststaat. Voor Heyns beteekent gebedsverhooring, dat we iets ontvangen, dat we zonder gebed niet zouden verkregen hebben. Maar zal dat kunnen, dan is het wel duidelijk, dat dit iets niet in Gods raad moet zijn, zoo zou Heyns redeneeren, want immers, indien het reeds in Gods raad besloten ware, dan zouden we het ook zonder gebedsverhooring en zonder gebed ontvangen. Dan is de gebedsverhooring eigenlijk niets dan schijn. Als we dan ook lezen, dat het gebed des rechtvaardigen veel vermag, dan beteekent dit volgens Heyns, dat het veel invloed kan uitoefenen op God, zoodat we Hem bewegen om ons te schenken, wat wij gaarne willen. Welnu, dit is de door en door Pelagiaansche beschouwing (zooals wel te verwachten was op het standpunt van Heyns) toegepast op het gebed. Het stelt den bidder als partij tegenover God met een vrijen wil, een vrij oordeel over de dingen, hetwelk hij dan God voorlegt. Het schakelt den bidder en zijn gebed uit Gods raad uit. En het maakt het gebed van den bidder los van de onwederstandelijke werkingen des Heiligen Geestes in het hart, waardoor het gebed wordt gewerkt. En dan ligt het wel in den aard der zaak, dat, zal er gebedsverhooring zijn, de dingen niet eerst vast moeten staan in Gods raad. Er moet genoeg ruimte overgelaten zijn in dien raad, om plaats te maken voor den wil en het oordeel van dezen vrijen en zelfstandigen bidder, die zijn wil zal laten gelden en door zijn gebed op den goddelijken wil invloed zal uitoefenen. Zoo ongeveer stelt Heyns zich het gebed en de gebedsverhooring voor, geheel in overeenstemming met heel zijn beschouwing van de twee willen in God. En het ligt wel in den aard der zaak, dat alzoo het gebed in onverzoenlijken strijd komt met de Schriftuurlijk-Gereformeerde beschouwing van den raad Gods, evenals de eene Goddelijke wil in Heyns' voorstelling vlak tegenover den anderen staat.

Het is in deze artikelen-reeks niet de plaats om in den breede uit te weiden over het gebed. Toch willen we er iets van zeggen, voornamelijk met het oog op het verband tusschen ons gebed en den raad des Heeren onzes Gods. En dan zullen we moeten uitgaan van de rechte beschouwing van het gebed. En deze ligt niet in de voorstelling van Heyns, als zou het gebed een vragen zijn om iets, dat we anders niet zouden ontvangen, maar wel in die van den Heidelbergschen Catechismus, die uitgaat van de juiste voorstelling, dat het gebed het hoogste stuk der dankbaarheid is. En dit wil zeggen, dat in het gebed God op den voorgrond komt te staan. Het gaat in het gebed om God, niet om den bidder los van God, ook niet om dingen. En voorzoover als het gebed den bidder betreft, gaat het hem in het rechte gebed niet om dingen, maar om de gunste Gods, die beter is dan het leven en dan de uitgezochtste spijzen. Wel bidt de Christen dan ook om alle geestelijke en lichamelijke nooddruft, maar ook zijn nooddruft naar lichaam en geest draagt een geheel ander karakter, heeft een geheel anderen inhoud dan die des goddeloozen. Het gebed is in den hoogsten zin des woords niet een vragen om iets, dat de bidder anders niet zou ontvangen in den zin, waarin Heyns dit bedoelt; maar het is de erkenning, de allerhoogste en alleredelste erkenning, dat God God is, dat Hij goed is, dat Hij het hoogst, dat Hij het eenigste Goed is, dat Hij alleen is de overvloeiende Fontein aller goeden. Dat erkent de goddelooze juist niet. Hij mag zoo nu en dan, vooral als hij in nood zit, of als er gevaar dreigt, dat de begeerten zijns vleesches niet zullen worden vervuld, den bidder nadoen. Hij kan hem in ijver voor het gebed soms zelfs schijnbaar overtreffen, zooals wel gebleken is in onze dagen van economische malaise. Hij weet wel, en

hij toont in zulke tijden ook wel te weten, dat God, dien hij niet wil, toch God is. En als dan de goddelooze wereld in goddeloozen weg de dingen van het natuurlijke leven in hopelooze verwarring brengt, dan wil hij God nog wel gebruiken om de dingen weer recht te zetten. Zelfs kan hij in zulke tijden nog wel spreken van verootmoediging en van belijdenis van zonden, alles om maar wat van God te ontvangen. Maar erkennen, dat God, die God is, waarlijk alleen goed is, dat buiten Hem alleen de dood en de ellende ligt, dat Zijne goedertierenheid beter is dan het leven, doet hij nimmer. Hij is en blijft Gods vijand. Daarom is de Heere dan ook ver van het gebed des goddeloozen en is zijn offer Hem een gruwel. Met den bidder is dit echter principieel anders. Hij heeft God, die waarlijk God is (niet slechts een afgod der verbeelding) leeren kennen als het eeuwig en eenig Goed en de Bron aller goeden. En in het gebed erkent hij dit, is het hem een ware levensbehoefte geworden dit te erkennen, ook al weet hij zeer wel, dat alles, wat hij ooit ontvangen zal in Gods raad vastelijk en onveranderlijk over hem is besloten. Het is ganschelijk niet zijne bedoeling om den Heere door Zijn gebed te beïnvloeden, Zijn wil te veranderen. Zelfs zou het gebed hem op de lippen moeten verstommen, indien hij ook maar de allerflauwste gedachte had, dat door zijn gebed Gods wil en raad over hem zou veranderen.

Daarom is de groote, allesbeheerschende inhoud van des Christens gebed dan ook de begeerte, dat die God, Dien hij kent en smaakt als het hoogste en eenigste Goed, als zoodanig tot openbaring mag komen, en als zoodanig mag worden erkend in hemel en op aarde, door al wat leeft en adem heeft en bestaat. En aan die eene machtige, allesbeheerschende begeerte, die de groote nooddruft van zijn bestaan door genade geworden is, beziet hij in zijn gebed als ondergeschikt alle dingen, die zijn persoonlijk leven en bestaan betreffen, zoowel als 't bestaan van kerk en huisgezin, van staat en maatschappij, en begeert hij deze dingen ook alleen in dat licht en als ondergeschikt aan die eene groote en machtige begeerte zijns harten, dat God als het ééne Goed mag worden erkend. Hij is zichzelven in dat gebed ook volkomen bewust van het feit, dat hij in overeenstemming is met den raad des Heeren. Want immers, de universeele erkenning, dat God God is en goed, is ook het doel van Gods raad. Er bestaat dus geen conflict tusschen den inhoud van het gebed als hoogste stuk der dankbaarheid en den raad des Heeren. Hij is ook geheel zeker, dat dit gebed verhoord zal worden, juist omdat het in overeenstemming is met Gods raad. Zoo is het zeer duidelijk in het gebed des Heeren. Het gaat in dat gebed om God, en al het andere is volkomen ondergeschikt aan de begeerte, dat God als God mag worden erkend. Dat des Heeren Naam mag worden geheiligd, dat Zijn koninkrijk kome, dat Zijn wil geschiede in den hemel en op aarde, dat is het eerste, het groote, het allesbeheerschende in het volmaakte gebed. Al het andere is daaraan volkomen gelijk en ondergeschikt. En laat mij er even op mogen wijzen, dat het zoo ook is met het gebed, waarop Jakobus ons wijst in het vijfde hoofdstuk van zijn machtigen brief. Dit is in de allereerste plaats reeds duidelijk uit het feit, dat hij spreekt van een *krachtig* gebed des *rechtvaardigen.* De kracht van een gebed bestaat niet daarin, dat we den Heere om iets willen dwingen en al maar door om iets blijven bidden en nooit leeren inzien, dat ons gebed niet naar Gods wil is, dat we onzen wil aan God willen opdringen, want dat is juist een zeer zwak en ellendig gebed; maar bestaat wel daarin, dat we iets bidden als *rechtvaardigen* en dus in overeenstemming met den wil Gods. En dit is nog veel duidelijker uit het voorbeeld, dat Jakobus aanhaalt, het gebed van Elia. Let er toch op, dat Elia niet bad om voorspoed, maar om tegenspoed, om vreeselijke ellende, om droogte en hongersnood, om de versmachting van mensch en beest. Als iemand den moed zou hebben in onze dagen om alzoo te bidden, en het zou blijken, dat zijn krachtig gebed metterdaad veel vermocht, men zou hem tot aan de einden der wereld vervolgen en het vleesch met gloeiende tangen uit zijn lichaam scheuren. En waarom bad Elia dus? Omdat in zijn naam heel zijn optreden en persoonlijkheid lag uitgedrukt: *Mijn God is Jehova!* Het ging den profeet om God en om God alleen. Dat niet Baal, maar Jehova God is, dat moest openbaar worden, dat moest erkend worden door Israël. En het was hem beter, dat het volk in den Baalsdienst van ellende omkwam, versmachtte en verhongerde, dan dat het God zou verlaten en voorspoed hebben. En alleen als dat doel bereikt is, bidt hij weer en dat met hetzelfde doel en komt er regen van den hemel. Dat is metterdaad een krachtig gebed des rechtvaardigen, een gebed, waarin het gaat om de erkenning Gods als het eenigst en hoogste Goed!

Daarom is dan ook het gebed, in de derde plaats, een zich begeven tot die Bron, tot die overvloeiende Fontein aller goeden, om uit die Bron te drinken, met de erkentenis, dat Zijn gunst meer sterkt dan de uitgezochtste spijzen, dat Zijne goedertierenheid beter is dan het leven. De bidder heeft het leeren ervaren en erkennen, dat de mensch bij brood alleen niet leeft, maar bij alle woord, dat tot den mond Gods uitgaat. Hij moet Gods gunste hebben. Daarom opent hij door genade in het gebed zijn hart tot God, zooals een bloem haar kelk opent voor het licht der zon, om met en door alle middelen de genade Gods deelachtig te worden. In dien zin is het waar, wat Heyns zegt, dat de bidder ontvangt in den weg des gebeds, wat hij zonder gebed niet zou en niet kan ontvangen. Als het brood voor hem op de wel gedekte en voorziene tafel staat, kan de goddelooze wel eten, ontvangt hij metterdaad wel brood en zal het brood ook het lichaam wel voeden, maar hij eet het onder Gods toorn en de vloek des Heeren is in zijn huis. Hij ontvangt juist geen genade, al heeft hij ook overvloediglijk brood. Maar het kind van God heeft andere nooddruft. Hij gaat tot de Bron, om ook door middel van brood in dankbaarheid uit de Bron te drin-

ken, genade voor genade. In één woord, het is den godvruchtigen en geheiligden bidder altijd om God te doen. En waar het God ook om Zichzelven, om de erkenning en verheerlijking van Zichzelven te doen is, daar is er zeker nooit wezenlijk conflict tusschen het krachtig gebed des rechtvaardigen en Gods raad.

Maar daarbij komt nog iets anders.

We moeten onszelven ook voor de vraag plaatsen, waar eigenlijk het gebed zijn oorsprong heeft, wat eigenlijk de idee van het gebed is en hoe het tot stand komt. En dan mogen we zeker wel in de allereerste plaats opmerken, dat het verband tusschen de gebeden van Gods volk en de dingen, die op die gebeden geschieden in de wereld, zonder eenigen twijfel is vastgelegd in den raad Gods. Gods volk is van Gods partij. Het is het volk van Gods Verbond. God zegent, wie hen zegent en Hij vloekt, wie hen vloekt. En zij staan voor Gods Verbond, voor Gods Naam en zaak in het midden der wereld. Zij doen dit ook in hun gebed. Als Gods verbondsvolk, als van Gods partij, bidden ze om Gods zaak. En ze stellen daarbij hun vertrouwen op den levenden God alleen. Ze zien van alles af, om op Hem alleen hun vertrouwen te stellen. En zij staan als priesters des Allerhoogsten Gods in Christus Jezus in het midden der wereld ook in hun gebed, geheel naar den raad des willens Gods. God heeft gewild, dat zij in de wereld tot openbaring zouden komen als van Zijn partij. Daarom heeft God ook gewild, tot openbaring van Zijn heerlijken naam, de dingen, die geschieden zullen, in verband te zetten met het gebed der rechtvaardigen, opdat het openbaar zou worden, dat Hij hun vriend is en hen zegent, en dat zij nooit beschaamd worden, die hun vertrouwen zetten op den levenden God. Naar den raad Zijns willens behaagt het Gode vele dingen te doen in verband met en door de gebeden der heiligen. Daarom juist vermag het gebed des rechtvaardigen veel, juist zooveel als het Gode heeft belieft er door te realiseeren. Heyns meent, dat dit slechts gebedsverhooring in schijn is, doch dat komt doordat hij zich de verhouding van den bidder tot God Pelagiaansch denkt. En dat mag niet. Het is altijd: God alles in allen. En God is ook in en door de gebeden der heiligen Zijn eigen partij. Het Verbond is alleen Godes. Indien Heyns dit verstond, zou hij niet zoo vreemd en raadselachtig kunnen schrijven over de gebeden in verband met den raad Gods.

Voorts moet hier voor de aandacht gehouden worden, dat de Heere God door den Geest van onzen Heere Jezus Christus ook de Auteur is, de Bewerker van onze gebeden. Dat onze gebeden behooren tot het stuk der dankbaarheid, dat ze behooren tot de goede werken en daaronder de allerhoogste plaats innemen, zal Heyns zeker wel toestemmen. Dat God al onze goede werken en dus ook onze gebeden heeft voorbereid van voor de grondlegging der wereld, opdat wij in dezelve zouden wandelen, stemt Heyns natuurlijk ook toe, zoodat het wel naar de Schrift vaststaat, dat de gebeden in verband met hunne verhooring een plaats hebben in Gods raad. Maar hier komt nu nog bij, dat de Heere God ook de Bewerker is in ons van onze goede werken, opdat we in dezelve zullen kunnen wandelen, de Bewerker ook van onze gebeden, die wij naar Zijnen wil bidden. Hij doet dit onderwerpelijk door den Geest van Christus in onze harten, door Wien alleen wij Gods wil willen, Hem als het hoogste en eenigste Goed eeren en erkennen, en niets hoogers begeeren dan de realiseering van Zijn eer. Zelfs is het waar van den inhoud van sommige gebeden, dat ze bepaaldelijk door den Geest zijn ingegeven. Het spreekt wel vanzelf, dat dit geldt van zulke machtige gebeden als die van den profeet Elia. En voorwerpelijk doet God dit door Zijn Woord, waardoor Hij de Zijnen onderwijst in de kennis van Zijnen wil, opdat ze ook naar dien wil mogen kunnen bidden. Hoe meer dan ook Gods volk opwast in de kennis en de genade van Christus Jezus, hoe meer het in de hoogst-heilige kunst van bidden naar den wil Gods zal worden geoefend.

Als we dit alles verstaan, zal het zeker niet moeilijk zijn om de betrekking tusschen Gods raad en de gebeden der heiligen in te zien. De tweeheid en de onverzoenlijke tegenstelling, die Heyns hier meent te zien, vallen geheel weg. Er is de schoonste overeenstemming. In de eerste plaats mag worden opgemerkt, dat geen kind van God er aan zal denken, om ooit iets te bidden tegen den raad des Heeren Heeren in. Integendeel, hij wil zeer bepaald dien raad. Hij wil nooit iets anders in zijn gebed dan dien raad Gods. Zeer wezenlijk bidt hij ook nimmer om iets anders dan om de realiseering van dien raad. En hij weet ook, dat alleen voorzoover hij naar dien raad bidt, zijn gebed ook verhoord wordt. Hoe onzinnig het is om te zeggen, dat de gebedsverhooring dan niets meer dan schijn is, blijkt wel, zoodra we hierbij denken aan het gebed van den Middelaar in den hemel. Hij bidt zeker in den allerhoogsten zin om niets anders dan om Gods raad. Hij wil, dat waar Hij is, ook die bij Hem zijn, die de Vader Hem heeft gegeven. Is het dan niets anders dan schijn, professor Heyns, als Zijn gebed wordt verhoord?

Doch hiermede is niet alles gezegd. Gods kind toch bidt niet slechts formeel om de vervulling van Gods raad, zonder meer. Dan zou hij immers nooit iets anders bidden dan: Uw raad geschiede, Heere! En dit strijdt niet slechts met de werkelijkheid van het leven, maar is ook tegen de Schrift en in strijd met de roeping van Gods Verbondsvolk in de wereld. Hun gebed moet ook inhoud hebben. Zij moeten den wil Gods ook kennen, en de dingen van Gods raad moeten ook hunne behoeften worden, worden metterdaad hunne behoeften. Het is hun een levensbehoefte, dat Gods naam worde geheiligd, dat Gods wil geschiede en Zijn koninkrijk kome, dat ze hun dagelijksch brood van God ontvangen, met de vergeving der zonden en de verlossing van den Booze. En daarom zal het kind van God zich er op toeleggen, den wil Gods te kennen, opdat hij dien wil ook in zijn gebed mag willen. Voorzoover dus God aan Zijn volk Zijn raad heeft geopenbaard (en dat heeft

Hij gedaan om Zijns verbonds wil) kan Gods volk dien raad kennen en aan zijn gebed ook inhoud geven.

Natuurlijk kent de bidder niet de bijzonderheden van dien raad. In algemeene trekken verstaat hij den wil en raad Gods, zelfs tot aan het einde der wereld toe, in betrekking tot alle dingen. Maar in bijzonderheden weet hij den weg Gods niet en behoeft hij dien ook niet te weten. Daarom blijven er vele dingen over, in betrekking tot dewelke hij niet weet, wat hij bidden zal. En toch zal het in zijn hart zijn, om ook die dingen Gode op te dragen, zijne begeerten en zuchtingen Gode bekend te maken en voor het aangezicht des Heeren te leggen. Maar in betrekking tot die dingen zij in de allereerste plaats opgemerkt, dat wij nooit iets mogen begeeren of bidden, dat niet met de reinheid van Gods heiligdom in overeenstemming is. Zondige begeerten, begeerten naar aardsche, wereldsche dingen, naar dingen des vleesches, begeerten, die eigenlijk niet God tot het hoogste voorwerp hebben, moeten zeer zeker worden bestreden en niet onder de gebeden der heiligen worden gebracht. Onze begeerten in betrekking tot de dingen, waarvan wij niet weten of ze in Gods raad besloten zijn, moeten dus beslist heilig zijn. Het gebed blijve altijd een gebed des rechtvaardigen. In de tweede plaats, zal in betrekking tot die dingen, waarvan het kind van God niet weet, of ze in Gods raad besloten zijn, zijn gebedshouding toch altijd zijn uitgedrukt in de woorden: Uw wil geschiede! En dan bidt hij toch zeer wezenlijk weer om de vervulling van den raad des Heeren, zijn eigen begeerten onderwerpend aan dien raad. En in de derde plaats, moeten we ook niet vergeten, dat in betrekking tot diezelfde dingen, als wij niet weten, wat we bidden zullen, de Geest voor ons bidt met onuitsprekelijke zuchtingen. En die de harten doorzoekt weet, welke de meening des Geestes zij, dewijl hij naar God voor de heiligen bidt!

H. H.

Financial Problems of Christian Schools

I

A Suggested Method Toward Solution

The Standard Bearer, let it be understood, is principally one hundred per cent in favor of the Free Christian School and of a strong and positive program of Christian Primary and Higher Education. It would exhort all its readers to maintain this principle, to labor for its realization and for the attainment or approximation of its ideal. It loves to co-labor with all that firmly stand on the same basis and are not ashamed also in this respect to be a peculiar people in the midst of the world, that we and our children may fear the Lord and maintain His covenant.

We do not flatter ourselves and others that the ideal of the Free Christian School has, in fact, been realized; nor even that in late years it has been approximated. On the contrary, we believe that there is a grave danger that, while we do maintain separate schools, the specific principles that lie at the very basis of Free Christian Education, will be forgotten, if not despised. The more reason for all that love those principles to maintain them, preach them and apply them as far as possible.

Let us not grow lukewarm in respect to Christian Instruction.

It will be our death as a Reformed people!

Hence, the Standard Bearer does not deem the present financial difficulties the most serious problem our Christian School supporters must face. It cannot even consider these financial difficulties quite as serious as some appear to do. It certainly cannot agree with those, who would subscribe to the statement, that the Public Schools will receive our children if we not receive aid from the state.

Yet, it recognizes, of course, that at the present time, due to the economic confusion, the Christian Schools are facing a very real financial problem, which, though it is in no way as vital as the problem of the maintenance of the principle, must be solved.

Nor do we agree with many of the methods that are being employed to solve this problem. To these methods and to the reasons why we do not agree with them we hope to call your attention in another article. In this article we would like to submit a suggestion of a method by which the problem ought to be solved and the difficulty ought to be wholly or for the most part removed.

Our suggestion is based on the conviction that also this problem ought to be solved systematically and not in the many haphazard ways in which we have been trying to reach a solution and to overcome the difficulty.

In offering our suggestion of a systematic solution we proceed from the principle that our Schools are Free Christian Schools. They are not Church Schools. They are not parochial Schools. They are the schools of the parents.

Applying this principle, the Standard Bearer suggests the following:

1. Let the Boards as early as possible, sometime during next summer, long enough before the schools open again, prepare as accurately as possible a complete budget for the school year 1933-'34.

2. Let all the items of that budget be brought into reasonable harmony with the financial condition of today. Let us no longer imagine that prosperity will return. It will not, at least not for a long time to come. All things must be brought to a lower level. This fact we may just as well all face honestly.

3. Let the Boards also make as careful an estimate as possible of all means of income and receipts for the year 1933-'34, on which they can positively depend, such as tuition, membership fees, items in the budgets

of various churches, etc. And let them clearly and definitely state how much the estimated receipts fall short of the proposed budget.

4. Let the Boards call a meeting of the societies they represent, of all parents that have children at school and those that have not but pay membership fees and let them clearly and fully explain the entire financial situation to the Society, causing them to understand that they are the only responsible party. This will prove a great help in itself. Everywhere the cry is heard, that our Christian Schools are in financial straits, that they are on the verge of being closed. Yet, the people that sponsor the schools, are not thoroughly acquainted with the situation, nor are they caused to feel that the Society and not the Church is the responsible party. Let them adopt the budget and assume the responsibility to pay it.

5. Let the members be offered an opportunity (preferably not in the meeting, but by a list and a visiting committee) to give free contributions above their membership and tuition fees to cover or partially cover the difference, if any, between the proposed budget and the estimated receipts for the year 1933-'34. Those that are still able to give and have a heart for the cause of Christian Instruction certainly ought to be willing to do their part if only they could definitely know about what is their part.

6. Let the Schoolboards insist that children must pay their tuition fees in order to attend the Christian School. It is not the duty of the Schoolboards to exercise charity. Children that do not pay tuition must certainly be removed.

7. On the other hand, means must be provided for those children whose parents are unable to pay. I suggest that "Supply Funds" be created by societies for this purpose that are independent from the Schoolboards, but work in conjunction with them for the purpose of paying the tuition of the children or part of the tuition of those children whose parents cannot pay at all or the full tuition. If this proves impracticable I suggest that the parents be instructed to apply to the deaconate for this purpose; instructed, I mean, not by the Schoolboards, but by the Consistories.

8. If still the proposed budget be not wholly covered, I suggest that the Boards ask for a few free collections from the local Churches.

In conclusion I would make yet another suggestion, for the purpose of promoting good feeling among all the members. In localities where the members of the School Society belong to different Reformed denominations, and where the Schoolboards almost perpetuate themselves because of their right to present a nomination to the Society annually, let these Schoolboards take care that the various Church-groups are represented on these nominations in proportion to their membership. Taxation without representation never works out.

H. H.

Our Church Order

Article 11

On the other hand, the Consistory as representing the congregation, shall also be bound to provide for the proper support of its Ministers, and shall not dismiss them from service without the knowledge and approbation of the Classis and of the Delegates of the (particular) Synod.

The opening phrase "on the other hand" joins this article with the foregoing. The two rulings set forth a series of duties that plainly comprise a unity. A minister may not leave the congregation with which he is connected without the consent of the consistory. On the other hand the consistory shall also be bound to provide for the proper support of its ministers.

One feels that the ruling now to be considered was passed also with a view to the ministers not properly provided for by the congregations with which they were connected and whose condition of life therefore made a change of pastorate so urgent that they would leave at the first opportunity without even gaining the consent of the ecclesiastical assemblies. There are several cases on record of ministers or their wives engaged in various kinds of secular pursuits because salaries were not large enough to live on. It would repeatedly occur that classes and synods had to see to it that ministers went not to teaching school, opening schipbuilding yards, exploiting mines, practicing law or medicine and the like with a view to swelling insufficient incomes. The revenues derived from lands were often to meagre or were appropriated largely by the "jonkers" and church wardens. The result was that ministers were compelled to engage in all kinds of work that they and their own might have bread. The churches strongly disapproved of this. They did so not out of the consideration that the minister as representing the spiritual may set up no connections with the natural. There were other considerations. The whole man as to all his time and talents must spend himself in the work of the ministry. What is more, the church according to Scripture is in duty bound to provide for the proper support of its ministers. And this duty devolves upon every member.

Let us show from Scripture how true these statements are. In the old dispensation the church was confined to the people of Israel and ran parallel with this people. Church and state were one. Citizenship spelled church membership. The laws of the state were at once ecclesiastical. The priest as aided by the common Levites performed the service. These precepts, therefore, that had a bearing on the matter of the support of the priest and his helpers, is of value here. There are several such precepts. Unto Aaron and his sons the Lord gave a portion of His offerings made by fire to be eaten by the males among the children of Aaron (Lev. 6:14-18). The remnant of the sin offering

should be the priests as a meat offering (Lev. 15:11-13). The priest further was allowed to retain the skin of the burnt offering which he had offered and all the meat offering that was baked in the oven and all that was dressed in the frying pan. The heave offering was the priest's; likewise the breast and the light shoulder of the wave offering. Let us attend to a statement of the priests' portion which may be found in the 18th chapter of Numbers: "And the Lord spake unto Aaron, Behold, I also have given thee the charge of mine heave offerings of all the hallowed things of the children of Israel; unto thee have I given them by reason of the anointing, and to thy sons, by an ordinance for ever. This shall be thine of the most holy things, reserved from the fire: every oblation of their's, every meat offering of their's, and every trespass offering of their's, which they shall render unto me, shall be most holy for thee and for thy sons . . . And this is thine: the heave offering of their gift, with all the wave offerings of the children of Israel: I have given them unto thee, and to thy sons and to thy daughters with thee by a statute forever; every one that is clean in thy house shall eat of it. All the best of the oil, and all the best of the wine, and of the wheat, the first fruits of them which they shall offer unto the Lord, them have I given thee. And whatsoever is first ripe in the land, which they shall bring unto the Lord, shall be thine; every one that is clean in thy house shall eat of it. Every thing devoted in Israel shall be thine. Every thing that openeth the matrix in all flesh, which they bring unto the Lord, whether it be of men or beast, shall be thine: nevertheless the first-born of man shalt thou surely redeem, and the firstling of unclean beasts shalt thou redeem." See further Nu. 18:8-32; Deut. 12:11, 12, 17-19; Deut. 14:22-27; Deut. 16:10-15, etc.

The Levite and the priest together with the institutions they represent disappeared with the advent of Christ. The laws that bore on the matter of the support of the priest are therefore no longer in force as to the exact form in which they were promulgated. But as to the immutable truths pervading them, they are still binding.

To clinch this argument we call attention to the fact that Israel together with all its institutions was a type. There was in the old dispensation a typical priest, sacrifice, temple and land. There were typical places, personages and actions. Now the Biblical type is a depiction of things heavenly. And this type was true so that all its features reappear in the heavenly replica. The aggregate of types, therefore, are to us a glass in which we can behold a whole world of heavenly realities. In this glass we see Christ the true lamb; we see, in this glass, the true commonwealth of Israel, the church of the living God; we see new heavens and a new earth peopled by a redeemed race with whom the tabernacle of God is.

Now the action consisting in the people of Israel bringing to the priest for his support the heave shoulder and the wave breast, their oblations, meat offerings and trespass offerings, their best oil, and all the best of the wine, and of the wheat, the first fruits of them which they offered unto the Lord, this action, let it be considered, was typical and thus a prophetic depiction of a higher spiritual engagement of the New Testament church, an engagement consisting in this church providing for the proper support of its ministers. It means that the church of today must and also will, if spiritual, provide for this support.

The force of this will be felt the more if it be considered that the church of the new dispensation is the same church that came into being in Paradise, the same church that the Lord took by the hand and led out of the land of Egypt. There is but one shepherd, one flock, one promise and one hope. This is so plain from the reasoning of Paul in Galatians: "Now I say, that the heir, as long as he is a child, differeth nothing from a servant, though he be lord of all; but is under tutors and governors until the time appointed by the father. Even so we, when we were children, were in bondage under the elements of the world: but when the fulness of time was come, God sent forth His Son, made of a woman, made under the law, to redeem them that were under the law, that we might receive the adoption of sons." In this Scripture the one church appears first as a child under tutors (the church of the old dispensation) and thereupon as a son that crieth, Abba Father (the church of the new dispensation). Now the child and the matured son, certainly, are one and the same being. Add to this that the type is the pictorial and prophetic representation of the realities of the gospel period, as associated with the body foreshadowed, and what follows? That the mandates quoted above are today as binding and valid as ever; that, in commanding the children of Israel respecting the matter of the support of the priest, He placed the entire church under a yoke that, as cast into the mould of a New Testament phraseology reads, 'Thou shalt maintain the service I, thy Lord and Saviour, instituted. Thou shalt, therefore, provide for the pastors and teachers I give my church. Take heed to thyself that thou forsake them not as long as thou livest upon the earth.'

That these reasonings are correct is evident from the fact that the above-cited mandates of Moses were in substance reiterated by Christ and the apostles. When Christ sent forth His twelve apostles and later on the seventy to preach, He said to them: "And as ye go, preach, saying, the kingdom of heaven is at hand. Heal the sick, cleanse the lepers, raise the dead, cast out devils: freely ye have received, freely give. Provide neither gold nor silver, nor brass in your purses, nor scrip for your journey, neither two coats, neither shoes, nor yet staves: for the workman is worthy of his meat" (Matt. 10:8-10). Here the disciples are bidden to refrain from setting out upon their preaching tours as laden down with the means of living. These means would be forthcoming, such is the assurance, from

those receiving them and hearing their words. These, the hearing ones, are in duty bound to provide for them, as the servant is worthy of his hire. But they, the disciples, are to bear in mind that their spiritual goods, their gospel, are no articles of commerce, merchandise, to be dealt out in exchange for the commodity useful to them. What they freely received, they must freely give. The means of living, given them by the "worthy houses" are not therefore to be defined as so much pay turned out to them in exchange for their gospel; for the gift of God may not be purchased with money (Acts 8:20).

These injunctions of Jesus are not at variance with Paul's doings. Of this apostle it is recorded that at Corinth he earned his means of living by the performance of manual labour. The record reads: "and came unto them (namely, Aquila and Priscilla residing in Corinth). And because he was of the same craft, he abode with them, and wrought: for by their occupation they were tentmakers (Acts 18:2, 3). From his parting words to the elders of the church at Ephesus, it appears that he did likewise at Ephesus. He reminds these elders that "ye yourselves know that these hands (Paul's own hands) have ministered unto my necessities, and to them that were with me" (Acts 20:34). And from his second epistle to the Thessalonians, we gather that also during his stay in this city he ministered to his necessities: "Neither did we eat any man's bread for nought; but wrought with labour and travail night and day, that we might not be chargeable to any of you" (II Thess. 3:8).

It must not be supposed, however, that by this action of his the apostle meant to lay down a rule other than the one already laid down by Christ. The truth of the matter is that for certain cogent reasons the apostle at times deemed it necessary and expedient to depart from the aforesaid rule and thus to waive his right to lay "those hearing him" under the necessity of supporting him.

What were these reasons? One of them was the poverty of the people with whom he abode. Aquila and Priscilla were in all likelihood poor people, barely able to provide for their own support. Consider that they had arrived at Corinth as refugees from Italy. The emperor Claudius had ordered all the Jews to vacate Rome. The mandate had also effected Aquila and Priscilla as they were Jews. Leaving Rome they immigrated to Corinth where they immediately began working at their trade. But they were strangers in a large city and their income therefore must at first have been too meagre for three. So the apostle did the expected and right thing. Unwilling to draw on their means, he laboured with his hands and thus ministered to his own needs. Whether he continued doing this during his entire year-and-a-half stay at Corinth is not even certain. As the Lord "had much people in this place" many heard Paul and came to the light. It is possible that eventually he allowed himself to be supported by these converts and devoted himself exlusively to the ministry of the Word.

Paul's reason for engaging in manual labour at Thessalonica was his resolve to hold himself up before the shiftless and lazy of the church in this place as an example of orderliness. Let us hear the apostle on this matter: "Now we command you, brethren, in the name of our Lord Jesus Christ, that ye withdraw yourselves from every brother that walketh disorderly, and not after the tradition which he received of us. For yourselves know how ye ought to follow us: for we behaved ourselves not disorderly among you; neither did we eat any man's bread for nought; but wrought with labour and travail night and day, that we might not be chargeable to any of you; not because we have not power (not because we have not the right to lay you under the necessity of supporting us, G. M. O.) but to make ourselves an ensample unto you to follow us. For even when we were with you, this we commanded you, that if any would not work, neither should he eat. For we hear that there are some that walk among you disorderly, working not at all, but are busybodies. Now them that are such, we command and exhort by our Lord Jesus Christ, that with quietness they work, and eat their own bread. But ye, brethren, be not weary in welldoing. And if any man obey not our word by this epistle, note that man, and have no company with him, that he may be ashamed" (II Thess. 3:6-14).

The apostle's reason for labouring with his hands at Ephesus was his determination to avoid furnishing the slanderers with the slightest excuse for saying that the gospel ministry was unto him a smokescreen behind which he coveted another man's silver or gold, or apparel and to show forth by ministering unto the necessities even of those with him (his helpers) the Christian virtue that consist in labouring to support the weak. The record of this reads: "And now, brethren, I commend you to God, and to the work of His grace, which is able to build you up, and to give you an inheritance among all them which are sanctified. I have coveted no man's silver, or gold, or apparel. Yea, ye yourselves know, that these hands have ministered unto my necessities, and to them that were with me. I have shewed you all things, how that so labouring ye ought to support the weak, and to remember the words of our Lord Jesus Christ, how he said, It is more blessed to give than to receive" (Acts 20:31-35).

But so far from the truth it is that the apostle by his action meant to set aside the rule laid down by Christ that he uses his practice of ministering unto his needs during his staying at Corinth as a lead to bind this rule upon the hearts of the members of the church at Corinth. These members, it seems, were questioning Paul's calling, and criticising him because among other things he forbore working. This proves, by the way, that ordinarily he refrained from providing for his support. His reply to these critics reads: "Have not

we power to forbear working?" To this he answers in the affirmative, and presents the following reasoning as a support to his answer. We quote in part: " . . . If we have sown unto you spiritual things, it is a great thing if we shall reap your carnal things? If others be partakers of this power over you, are not we rather? Nevertheless we have not used this power; but suffer all things, lest we should hinder the gospel of Christ. Do ye not know that they which minister about holy things live of the things of the temple? And they which wait at the altar are partakers with the altar? Even so hath the Lord ordained that they which preach the gospel shall live of the gospel. But I have used none of these things: neither have I written these things, that it should be so done unto me: for it were better for me to die, than that any man should make my glorying void. For though I preach the gospel, I have nothing to glory of; for necessity is laid upon me; yea, woe is unto me, if I preach not the gospel! For if I do this things willingly, I have a reward: but if against my will, a dispensation of the gospel is committed unto me. What is my reward then? Verily that when I preach the gospel I may make the gospel of Christ without charge, that I abuse not my power in the gospel" (I Cor. 8:7-18).

In a second epistle to this same church, the apostle touched upon the matter of their failure to provide for his support while he laboured among them in such a way that these brethren could not escape the conclusion that they did not do well by him during the time that he tarried in their midst. Wrote the apostle:

"Have I committed an offence in abasing myself that ye might be exalted, because I have preached to you the gospel of God freely? I robbed other churches, taking wages of them to do you service. And when I was present with you, and wanted, I was chargeable to no man; for that which was lacking to me the brethren which came from Macedonia supplied: and in all things I have kept myself from being burdensome unto you, and so will I keep myself. As the truth of Christ is in me, no man shall stop me of this boasting in the regions of Achaia. Wherefore? because I love you not? God knoweth. But what I do, that I will do, that I may cut off occasion from them which desire occasion; that wherein they glory, they may be found even as we" (II Cor. 11:7-12).

Verily, the Scriptures that turn upon the matter under consideration are so numerous, and the reasonings that circulate through them are so pointed that the only conviction at which we can arrive is that we have to do here with a duty so urgent that the neglect of it constitutes the gravest sin that is sure to spell disaster for the negligent brotherhood that persist in it. Holy Writ plainly teaches this. Wrote Paul to the Galatians: "Let him that is taught in the word communicate unto him that teacheth in all good things. Be not deceived; God is not mocked; for whatsoever a man soweth, that shall he also reap. For he that soweth to his flesh shall of the flesh reap corruption; but he that soweth to the Spirit shall of the flesh reap life everlasting" (Gal. 6:7, 8).

Calvin in his commentary on this text says that this word should make us tremble. And so it should. Consider that the apostle brands the negligence of church members over against the ministers a mocking of God respecting His ordinance. But the Most High is not mocked. Attention should be directed to the pronoun "whatsoever." The harvest is invariably in agreement with the sowing. As from wheat the husbandman derives not corn or barley but wheat, as men pluck good fruit from a good tree only, so, in the moral world, will a man without fail reap corruption if he sows to the flesh. And the corruption a negligent brotherhood reaps is death, even in this life.

An individual sinner, still in his sins, cannot die spiritually in that he is dead. As to the believer, his spiritual life can wane and suffer an eclipse. But the seed that abideth in him again eventually flowers. The believer is imperishable. However, a church, a local organization of believers, and a denomination of such organizations, dies as time wears on when the generation of just men in it gradually disappears to make room for a seed of evildoers. When this process is completed the church must be said to have died. In respect to it the threat of the glorified Christ, "or else I will come unto thee quickly, and will remove thy candlestick out of his place, except thou repent," has been realized. The candlestick in the organization was the true element through whom the Spirit witnessed. Its death is its harvest. And its history reveals that it sowed to the flesh. There was among other things a growing indisposition on the part of this church to be bound by the word, to provide for the support of the services Christ instituted, and to care for faithful ministers. I say "faithful." For, as Calvin remarks, it is, and always has been, the disposition of the world, freely to bestow on the ministers of Satan every luxury, and hardly to supply godly pastors with necessary food. It is one of the tricks of Satan to defraud godly ministers of support, that the church may be deprived of such ministers.

In exhorting the congregation, the interest of the apostle did not devolve upon the pastors as such but upon the gospel ministry and only upon the pastors as attached to this ministry. He exhorted because he was desirous that the gospel ministry should be preserved. Whatever exposes to injury or endangers this ministry he warned against. Whatever is needful to its preservation, he advocated. If he saw therefore that the taking of support on his part would jeopardize the word, he would minister to his needs with his own hands. The gospel must be furthered above all things.

The apostle's method of dealing with the churches are of great value to the missionary minister if he labors with men but recently converted to Christ. A church comprised of such converts is still in its infancy.

The treatment afforded such a flock must be in agreement with its youth. The shepherd bears in mind that he deals with babes in the need of milk and with lambs who must be carried. Paul's exhortations were directed in the first instance to such babes in Christ, to churches comprised of believers who had but recently come to the light. In laying upon them the yoke of Christ he used tact. Gradually and gently yet surely he led them into the truth of their divine obligations and refrained while they learned and grew from ruthlessly forcing his claims. By so doing, he might injure these lambs. He would therefore minister to his own necessities. It was proper that he did so.

Some of these apostolic churches matured sooner than others. The brotherhood at Philippi soon saw its obligations and as constrained by love began to administer to Paul's needs. From the very outset of its career, it seems, this church communicated with the apostle's afflictions. His epistle to them contains a touching word of recognition of their liberality: "But I rejoiced in the Lord greatly, that now at the last your care for me has flourished again; wherein ye were also careful, but ye lacked opportunity. Not that I speak in respect of want: for I have learned, in whatever state I am, therewith to be content . . . . "

To this church the apostle felt himself especially attracted. The great love he bore these brethren overflowed his heart and filled his epistle. Consider the ejaculation: "Therefore, my brethren, dearly beloved and longed for, my joy and crown, so stand fast in the Lord, my dearly beloved."

The church at Galatia was one of those churches whose growth, it seems, was slow. It failed to properly provide for its ministers. To this community of believers, the apostle found it necessary to sent a word designed to rouse them from their lethargy.

The rule laid down by Christ respecting the support of the service He instituted is also binding for the ministers. Though it is generally agreed that he should not help to bring up his own salary, he should contribute to the support of the service and to the support of every worthy cause in the kingdom of Christ if he can. Here, too, actions speak as loud if not louder than words.

The usual and best answer to the question what amount should be disbursed to the minister is: An amount large enough to enable him to properly support himself and his own and to contribute to the worthy causes in the church. The question has also been discussed whether a minister under any condition should give up the whole or part of his salary. If the members of his flock are with few exceptions actually poor, as they are likely to be in times of prolonged and acute depression, the pastor will allow them to minister to his bare necessities only. There are cases on record of ministers with means serving a poor and small flock with little or no pay. This surely is allowable and commendable.

G. M. O.

De Nederlandsche Geloofsbelijdenis

Artikel 22

Van onze Rechtvaardigmaking door het Geloof in Christus Jesus

Wij gelooven, dat om ware kennis dezer groote verborgenheid te bekomen, de H. Geest in onze harten ontsteekt een oprecht geloof, hetwelk Jezus Christus met alle zijne verdiensten omhelst, Hem eigen maakt, en niets anders meer buiten Hem zoekt. Want het moet noodzakelijk volgen, of dat niet al wat tot onze zaligheid noodig is, in Jezus Christus zij; of, zoo het alles in Hem is, dat diegenen die Jezus door een oprecht geloof bezit, zijne geheele zaligheid heeft. Nu, dat men zeggen zoudt, dat Christus niet genoegzaam is, maar dat benevens Hem er nog iets meer toe behoeft, ware eene al te ongeschikte godslastering; want daaruit zoude volgen, dat Christus maar een halve Zaligmaker ware. Daarom zeggen we terecht met Paulus, dat wij door het geloof alleen, of door het geloof zonder de werken gerechtvaardigd worden. Doch wij verstaan niet, dat het om eigenlijk te spreken, het geloof zelf is, dat ons rechtvaardigt; want het is maar een instrument, waarmede wij Christus, onze rechtvaardigheid, omhelzen. Maar Jezus Christus ons toerekenende alle zijne verdiensten en zoovele heilige werken, die Hij voor ons en in onze plaats heeft gedaan, is onze rechtvaardigheid; en het geloof is een instrument, dat ons met Hem in de gemeenschap aller zijner goederen houdt; dewelke, de onze geworden zijnde, ons meer dan genoegzaam zijn tot onze vrijspreking van onze zonden.

Een ieder die dit artikel nauwkeurig doorleest voelt dat hij in dit artikel is toegekomen aan het hart der zaak, wat onze hoop des eeuwigen levens betreft, en dat naarmate de Kerk des Heeren belijdt, beleeft en handhaaft dit stuk der waarheid, zij daarmede staat of valt. Immers alleen indien we zuiver verstaan en vasthouden dat wij "door het geloof gerechtvaardigd worden", hebben wij "vrede met God door onzen Heere Jezus Christus." Omdat dit leerstuk dan ook zoo gewichtig is, daarom wordt er ook in onze belijdenis breedvoerig over gesproken. De volgende vijf artikelen worden er aan besteed. Wel wordt dan ook de heiligmaking behandeld, alsmede de afdoening van de ceremonieele wetten, maar deze zijn niet afgescheiden van de rechtvaardigmaking, maar staan in het allernauwst verband daarmee. In dit artikel worden we gewezen op het geloof, dat ook in onafscheidelijk verband staat met onze rechtvaardigmaking, omdat het absoluut onmogelijk is de heerlijkheid der rechtvaardigmaking te proeven of te kennen, dan alleen door het geloof. En de reden waarom dit onmogelijk is, is omdat God geen ander middel gebruikt om ons die kennis onzer rechtvaardigheid te geven, dan juist het middel des geloofs. Dit zal ons straks ook duidelijker zijn, als we verstaan het wezen en de werking des geloofs.

Vooral echter moeten we onderzoeken wat de Schrift en dus ook onze belijdenis verstaat door rechtvaardigmaking. Beide Roomschen en afwijkende Protestanten verstaan door de rechtvaardigmaking een beginsel der genade in de harten der kinderen Gods, waar-

door wij rechtvaardig kunnen leven, en steeds toenemende in dat rechtvaardig leven, worden wij doorgaans *rechtvaardig gemaakt.* En zoo verklaart men de rechtvaardigmaking als een daad Gods in en met den mensch, waardoor deze in een anderen toestand wordt gebracht. Dit echter is niet naar de Schrift. De rechtvaardigmaking is niet een wegnemen van de smet der zonde, ook niet gedeeltelijk, maar is alleen een wegnemen van alle schuld en dus een onmogelijk maken van straf, en dus een rechterlijke uitspraak dat de gerechtvaardigde een onbetwistbare aanspraak heeft op het eeuwig leven. Iemand die gerechtvaardigd is, die wordt beschouwd als geheel in harmonie met de wet Gods, zonder eenige schuld, en wordt beschouwd door God, en is dus wezenlijk ook volkomen zooals de wet eischt dat hij zijn zal. Want immers de wet Gods is en blijft de regel, volgens welke iemand rechtvaardig of onrechtvaardig is. Daarom kan niemand in het koninkrijk Gods ingaan, tenzij zijne gerechtigheid overvloediger is dan die der Farizeën en Schriftgeleerden, want de gerechtigheid die voor God bestaan kan moet eene volmaakte zijn, geheel in overeenstemming met het recht der wet. Dit wordt tevens duidelijk als we letten op de woorden die in de Schrift gebruikt worden ter aanduiding van onze rechtvaardigmaking, of ook de tegenstelling tusschen de woorden "rechtvaardigen" en "verdoemden," die telkens in de Schrift voorkomen. Zie Spreuken 17:15; Rom. 8:33 en 34. God spreekt een oordeel uit over den mensch, waarbij Hij hem vrijspreekt van alle schuld en straf der zonde, of Hij verklaart den mensch schuldig en dus strafbaar. Dit kan nergens duidelijker worden verklaard, dan door Paulus in Rom. 8:33-34. In den tekst toch staat het "beschuldiging inbrengen" tegen de uitverkorenen Gods, tegen de "God is het die rechtvaardig maakt." Zoo er tegen de uitverkorenen eenige beschuldiging moet worden ingebracht, dan zou het God moeten doen, want tegen Hem hebben ze immers gezondigd. Maar God doet dit niet; Hij rechtvaardigt hen; Hij spreekt hen vrij. Evenzoo in vers 34: wie is het die verdoemt? Dit zou Christus kunnen doen. Maar in plaats van zulks te doen, sterft Hij voor hen, staat op voor hen, en bidt voor hen. Daaruit zien wij dat de rechtvaardigmaking is die daad Gods, waardoor Hij den in zichzelf doemschuldigen, doch uitverkoren zondaar, de volkomene gerechtigheid van Christus toerekent, zoodat Hij hem vrijspreekt van alle schuld en straf.

Die rechtvaardigmaking Gods nu wordt in dit artikel gelijk als in Zondagsafdeeling 23 van onze Catechismus, beschouwd als een *bate des geloofs.* Immers "daarom gelooven wij, dat om ware kennis dezer groote verborgenheid te bekomen, de H. Geest in onze harten ontsteekt een oprecht geloof, hetwelk Christus met alle zijne verdiensten omhelst, Hem eigen maakt, en niets meer buiten Hem zoekt." Vooreerst dus moeten we wel verstaan dat het in dit verband gaat om een geloof, *dat de volle Christus en al Zijn heil omhelst,* met buitensluiting van alle andere z.g.n. heilsgoederen, of heilsmiddelen. Het geloof waarvan hier gesproken wordt, wordt niet voorgesteld als bezittende het *vermogen* om Christus te omhelzen, maar dit geloof, doet zonder eenigen twijfel dit. Ook zonder eenige voorwaarden of werkingen. Zonder eerst in aanmerking nemende de toestand van den uitverkoren zondaar, staat voorop, en bestaat er niet de minste twijfel van dat *dit oprecht geloof* Christus omhelst. Dat is de aard, het wezen, ja de eenigst mogelijke werking van dit geloof. In het geloof zelf, is dus niet de minste twijfel, ook al moet de "geloovige" nog dagelijksch bidden: Heere, kom mijne ongeloovigheid te hulp! Daarom is alles dat niet uit het geloof is zonde. Zeer zeker mogen we vasthouden, ja moeten we dit doen, dat het geloof, het instrument is, waardoor wij Christus onze rechtvaardigheid omhelzen. Ook daarom wordt het geloof ons gerekend tot gerechtigheid, niet omdat het geloof op zichzelf die waarde heeft, maar omdat het Christus, onze gerechtigheid, aanneemt, omhelst en ons eigen maakt. Zie Gal. 3:6.

Is het geloof nu het eenigste middel waardoor wij deel krijgen aan de verlossing in Christus, zoo is het van het grootste belang dat wij een zuiver antwoord krijgen op de vraag: Vanwaar zulk geloof? Waar is zijn oorsprong? En het zuivere antwoord op die vraag doet de geesten uiteen gaan. Die vraag is het middelpunt geweest van de strijd der vaderen. Die vraag beslist over alle andere vragen in betrekking tot de leer der verkiezing en verwerping, de vrijmacht Gods, en de totale bedorvenheid van den mensch. Doch wij moeten niet meenen alsof het beantwoorden van die vraag een lichte zaak is. O, zeer zeker is het gemakkelijk te antwoorden: "Het geloof is een gave Gods." Doch hiermede is de zaak nog niet verklaard. Want zelfs Arminius zou u datzelfde antwoord geven. Ook de Remonstrant spreekt vandaag van het geloof als eene gave Gods. En Prof. Arminius zou dit nog wel met een voorbeeld willen ophelderen. Immers hij gebruikte het beeld van een rijk man die geeft aan een arme, die anders van honger had moeten omkomen, een aalmoes, om in zijn onderhoud en dat der zijnen te voorzien. En nu houdt dit zeker niet op een gave te zijn, (zou Arminius verder zeggen) omdat die arme zijne hand uitstrekt om dat geschenk aan te nemen? En alhoewel oppervlakkig beschouwd wij zouden moeten antwoorden: Zoo is het! nochtans ligt daarin opgesloten de gansche dwaling van het Remonstrantisme. De Remonstrant heeft nog nooit beweerd dat het geloof was *alleen* een daad van des menschen vrije wil. Maar ze beweerden alleen, zooals dat beeld moet duidelijk maken, dat *het willen gelooven* van en uit den mensch was. Dit is eigenlijk het hart der questie. Natuurlijk heeft op die wijze van redeneering, de Remonstrant behoefte aan een Gode welgemeend aanbod van genade. De zaligheid is dan nog wel in God alleen, en ook de gave van die zaligheid is een daad Gods alleen, maar het *willen* aannemen van die zaligheid blijft een werk van den mensch. De arme immers *verdient dan niet de aangeboden aal-*

moes bij het uitsteken van de hand, maar wel is de wil bij hem om het aangebodene aan te nemen. Die wil om het aan te nemen gaf de rijke hem niet, maar heeft hij van zichzelven. O, hoevele duizenden vallen vandaag, onbewust, in de handen van Arminius.

En toch vloekt deze voorstelling met alles wat we in de Schrift lezen, alsmede in de belijdenisschriften der vaderen. Immers *wij gelooven dat, om ware kennis dezer groote verborgenheid te bekomen, de H. Geest in ons hart ontsteekt een oprecht geloof.* Neen, het gaat nimmer over de vraag, of dit Evangelie gepredikt moet worden aan alle creatuur. Daarover is nog nooit door ernstige mannen in de Kerk gestreden. Nu niet en vroeger ook niet. Ook zal niet worden ontkend dat God door Zijn Woord *"ernstig* en *waarachtig* bekend maakt, dat Hem aangenaam is, te weten, *dat de geroepenen tot Hem komen."* Neen, dat zijn waarheden die onder Gereformeerde menschen volkomene zekerheid hebben. Maar dan moet ook het volle evangelie worden verkondigd, hetzij aan Chineezen of Amerikanen, dat het vermogen om te kunnen gelooven niet in den mensch ligt, omdat hij totaal en geheel verdorven is en kan dus niet begrijpen de dingen die des Geestes Gods zijn, doch dat het vermogen om Christus te omhelzen, *juist een deel van dat geloof is,* en het geloof een gave Gods is. God werkt in den uitverkoren zondaar, beide *het willen* en het werken. Te ontkennen dat het *kunnen willen gelooven* eene gave Gods is, is ook te ontkennen het geheele bederf der menschelijke natuur; is dus verzwakking van de leer der verlossing, en leidt, in hare consequentie, tot eene vernietiging van de leer der vrijmachtige uitverkiezing. Zoo zien we dat de gansche leer der zaligheid er mede in verband staat. Zie Ef. 2:8, 9, 11; Filip. 1:29, en vele andere plaatsen waar ons geleerd wordt dat het zalig *worden,* en niet slechts de gelegenheid om zalig te *kunnen* worden, alleen en geheel een gave Gods is, en dus ook het geloof.

Dit maakt van den mensch geen stok en blok. God dwingt den mensch niet met geweld om te gelooven. Maar met geestelijke krachtdadige werking lijft Hij den zondaar den Christus in, en die inlijving is wezenlijk de gave des geloofs. Immers is het geloof de band aan God. En de aard van die inlijving in Christus is zoo dat de ingelijfde ééne plante geworden is met Christus, en dus gerechtvaardigd is in Hem. Zoo zegt het dit artikel. Zoo zegt het ook de Dordtsche Leerregels, hoofdstukken 3 en 4, Art. 10-16: "Want God neemt, in de instorting van het geloof en de bekeering, den wil en zijne eigenschappen niet weg, noch dwingt den mensch met geweld; maar maakt hem geestelijk levendig; geneest, verbetert en buigt hem op eene wijze die liefelijk en tegelijk krachtig is; zoodat waar voorheen de oproerigheid en weerspannigheid des vleesches eene volstrekte heerschappij voerde, nu eene gewillige en oprechte gehoorzaamheid des geestes begint te heerschen, waarin de ware en geestelijke vernieuwing en vrijheid van onzen wil bestaat."

Doch, zegt dit artikel verder, dit geloof zelve rechtvaardigt ons niet, maar is het instrument waardoor wij Christus, onze rechtvaardigheid, omhelzen. "Maar Christus is onze rechtvaardigheid," zoo luidt dit artikel. Wij dienen hier duidelijk en scherp te onderscheiden, daar wij ook geleerd worden, dat "ons geloof is ons gerekend tot gerechtigheid." Doch dit is niet op te vatten alsof dit geloof de grond is onzer rechtvaardigmaking, noch ook is dit geloof te beschouwen als de voorwaarde onzer rechtvaardigmaking; en nog veel minder is het geloof het instrument *onzerzijds* waardoor wij Christus en Zijn heil aannemen. Maar het geloof is *Gods instrument,* waardoor Hij ons in Christus inlijft, ons Zijne gerechtigheid doet toeëigenen en aannemen, en alzoo de vrede die het verstand te boven gaat schenkt. De grond onzer rechtvaardigmaking is dan alleen en altoos Christus. Nooit dus rust eenig deel van ons heil op ons, of onze werken, maar uitsluitend en eeuwiglijk op de gehoorzaamheid van Christus. Hem zij dus de heerlijkheid in alle eeuwigheid.

De volgende keer hopen we in te zien de inhoud van deze rechtvaardigmaking. L. Vermeer

---

The Sunday School of the First Protestant Reformed Church has issued another pamphlet entitled "The Millennium-Period," according to Rev. 20:1-10, written by Rev. H. Hoeksema. This pamphlet is the positive argument against the Pre-millennial view. If copies of this pamphlet are desired, or if the reader knows of parties desiring them, mail your request to Sunday School Mission Pub. Society, 1045 Niagara Ave., S. E., Grand Rapids, Mich.

The following pamphlets can be had upon request: "Biblical Ground for Baptism of Infants," "Jesus-Saviour and Evil of Hawking Him," "The Sojourner's Sabbath." Gifts contributed toward this work and names and addresses for a mailing list are appreciated.

LECTURE — REV. HOEKSEMA

On Thursday evening, April 27th, at 7:45 o'clock, the Rev. H. Hoeksema will give a lecture in the First Protestant Reformed Church.

Subject: "On Grace."

This lecture is sponsored by the Ladies' Aid Society and will be for the benefit of the Chr. High School.

Vocal and Instrumental numbers will be rendered at this occasion.

Committee.

LET HIEROP

Een speciale vergadering van de Reformed Free Publishing Association staat gehouden te worden, zoo de Heere wil, Woensdag, 3 Mei, 1933, des avonds om 7:45, in de First Protestant Reformed Church.

Belangrijke zaken aangaande onze Standard Bearer zullen worden besproken, onder meer: het een- of tweemaal per maand uitgeven van ons blad.

"De Aarde Bewege Zich"

Zoolang de aarde nog maar vast, stil en onbeweeglijk is, zoolang gevoelt de mensch zich tamelijk gerust.

Maar als de aarde bewogen wordt uit hare plaats, als de wegen splijten en verzakken; als het schijnt, alsof de aarde ons tegen de voetzolen slaat, zie, dan wordt het anders. Dan slaat ons de schrik om 't hart, dan verschiet den dapperste het gelaat van ontsteltenis, dan schijnt het alsof er nergens ontkoming is, dan wordt het werkelijk *benauwd*. Want eerst dan dreigt het gevaar van *alle* zijden. Opzij dreigen de muren ons te verpletteren, van boven waggelt het dak en van onder golft de aarde, terwijl haar ingewanden rommelen als de donder.

Een aardbeving is geheel eenig onder alle groote werken Gods.

Hier in Redlands hebben wij er een klein proefje van gehad. En negentig mijlen bij ons vandaan heeft men er veel van ondervonden.

't Was alles zoo plotseling, zoo zonder waarschuwing. Een tornado en wervelwind hebben hun donker opgezweepte wolkkolommen, benevens de angstige stilte vóór het losbarsten der elementen; een donderstorm wordt aangekondigd uren te voren; pestilentiën en hongersnooden garen hun eerstelingen, voordat de volle oogst zijn duizende slachtoffers inhaalt; eerst na een worsteling die dan korter dan langer duurt zinkt het zeekasteel in 't natte graf — doch de aardbeving kwam, vernielde en verdween in 10 seconden!

We zaten stil bijeen in den vooravond van den 10en Maart. 't Was Vrijdag.

Het allereerste (als zooiets mogelijk is) dat ik vernam was een dof gerommel 't welk uit de aarde opsteeg en overal doordrong. En daar kraakte en schudde alles rondom, boven en onder ons.

"Een aardbeving — gauw, naar buiten!"

't Nam ons eenige seconden — we stonden op 't cement vlak voor 't huis — en de laatste schokken deden ons waggelen. Boven ons maakten de zwiepende telefoondraden een akelig geluid. Een zeer hooge telefoonpaal schudde en kraakte. Overal was er beweging zonder zelfs het zachtste zomerbriesje. We waren stom als het graf.

Toen was alles voorbij.

De zon was net even onder; alles lag kalm en rustig als te voren; 't schemer-duister kondigde den nadarenden nacht aan: 't geheel scheen een bange droom gelijk.

Ge moet weten, dat wij even buiten de stad wonen; we zagen eerst niemand der buren, die evenals wij de huizen uitgevlucht waren, want rondom wordt onze woning ingesloten door vier sinaasappel-boomgaards.

We traden 't huis weer binnen. Er was letterlijk niets beschadigd. 'k Geloof niet, dat we veel trek aan ons avondeten hadden.

Dienzelfden avond moesten wij een klas jongelui catechiseeren ten huize van één onzer leden. En, jawel, wat al een geroezemoes van het elkaar vertellen der eerste indrukken!

Na de catechisatie hoorden we eerst van de vreeselijke catastrophe te Long Beach, Bellflower, Los Angeles, Compton en Huntington Park. En tot in den nacht beluisterden we allerlei nieuws over de radio der buren en de telefoon. Vele geruchten waren overdreven en bleken later ongegrond te zijn. Doch deze week ben ik gaan zien en wat we gezien en gehoord hebben zal mij bijblijven. 't Was erg. Tonnen cement en steen zijn in die tien seconden omneer gekomen en tientallen menschen zijn in een oogenblik weggescheurd uit dit tijdelijke leven.

'k Zal niet trachten om er een beeld van te geven. In de eerste plaats, omdat ik geen ooggetuige geweest ben van de dingen die daar geschied zijn; en, in de tweede plaats, omdat het subject zelf me niet aantrekt.

Verschillende kleinere schokken hebben we dien Vrijdagavond en nacht nog gevoeld. En drie op elkaar volgende morgens zijn we verschrikt uit ons bed gesprongen: Zaterdagmorgen omtrent vijf uur; Zondagmorgen ongeveer vier uur en des Maandags tegen drieën.

Daarna niet meer.

De schrik zat ons zoodanig in het lijf, dat we besloten om dien Vrijdagnacht niet boven te slapen, doch op de vloer, vlak bij de voordeur.

Ik ben blijven waken tot ver na middernacht; mijn buurman (een onzer leden) bracht mij telkens de laatste "radio reports."

Laat me U, geachte lezer, allereerst echter verzekeren, dat een ieder die van verre deze dingen verneemt een verkeerde conclusie trekt aangaande aardbevingen. We stemmen direkt toe, dat er geen der elementen zoo vreemd aandoet als de aardbeving; daarin zijn ze eenig onder de groote werken Gods. Doch als ge nu daaruit de conclusie zou trekken, dat om die reden een ieder die een aardbeving eenmaal bijwoonde zich geneigd zou gevoelen om ijlings zulk een streek te verlaten en een klimaat opzoeken waar geen aardbevingen voorkomen, dan slaat ge den bal geheel mis.

Ik heb in Iowa en nu hier in California gewoond; ik heb stormen gezien in Iowa, en nu eenige aardschokken bijgewoond in California. En ik kan U verzekeren, dat ik liever tien aardbevingen meemaak, dan één storm. Ik ben ook verzekerd, dat wanneer de statistieken spreken, het getal ongelukken proportioneel veel grooter is bij stormen van allerlei aard, dan van aardbevingen.

Neen, dat is het niet hetwelk een aardbeving zoo vreeselijk maakt.

Het is het eigenaardige van een aardbeving. Het is omdat men *nergens* vastigheid meer voelt. En men beseft het, dat zelfs het naar buiten loopen niets helpt. Ook daar waggelt men als een dronkeman. Ik denk, zelfs, dat het eigenaardige van een aardbeving nog veel duidelijker spreekt in de openlucht dan binnenshuis, al is het ook, dat daar uiteraard meer gevaar is.

Ziet ge, een aardbeving maakt ons letterlijk zoo

klein en zoo onbeteekenend. De grootste snoeverd en de meest verwaten gek wordt dan zoo ongeëvenaard vernederd. Stel U eens zulk een persoon voor. Er zijn menschen dien de trotschheid en verwatenheid op het aangezicht te lezen staan. En in de kunst van het stoicijnsche hebben ze het ver gebracht, om zich te houden alsof niets hen bewegen kan. Doch zie hen nu eens aan in een aardbeving! Daar verlaat hun al de opgeblazen schijngrootheid en ze waggelen als dronkaards. Ik denk, dat er daarom in hetzelfde verband waar er staat: "de aarde bewege zich," ook staat en dan wel in een oorzakelijk verband: "De Heere regeert!"

Ja, toen we de laatste schokken van de aardbeving vernamen, kwam mij bovenstaande tekst in de gedachten. Ik mocht er de grootheid Gods in zien. En later dacht ik aan den laatsten dag. Want ook dan zullen er aardbevingen wezen, doch veel erger dan de aardbeving die wij meemaakten.

Ik heb in de Schrift eens nagekeken wat eigenlijk de aardbevingen wel te beteekenen hebben. Ik weet wel, dat de geleerden spreken van "faults" en aardschuivingen; en ik dacht, dat men het er aardig samen over eens was, dat dit de oorzaak was, doch bemerkte in de courantenartikelen, dat er ook nog allerlei oneenheid is hierover. Doch de natuurlijke oorzaken nu daargelaten, weten we als Gods volk, dat al die dingen groote werken Gods zijn en dat er een les uit te leeren is.

En dan zagen we, dat veelmalen de aardbevingen in Gods Woord direct verklaard worden uit het oogpunt van den toorn Gods. Bij voorbeeld, lezen we in Job 9:5, 6: "Die de bergen verzet dat ze het gewaarworden, die ze omkeert in Zijnen toorn; die de aarde beweegt uit hare plaats, dat hare pilaren schudden;"

En: "Toen daverde en beefde de aarde, en de gronden der bergen beroerden zich en daverden, omdat Hij ontstoken was" (Psalm 18:8).

En er zijn nog meer plaatsen waar de aardbeving verklaard wordt als een zicht- en hoorbaar teeken van Gods verbolgenheid. Zoo zouden we kunnen wijzen op al die plaatsen die spreken van de laatste catastrophen die aan het groote einde der wereld voorafgaan. Want, om er maar één te noemen, zegt de Heere in Lukas 21:11: "en daar zullen groote aardbevingen wezen in verscheidene plaatsen, en hongersnooden en pestilentiën; daar zullen ook schrikkelijke dingen en groote teekenen van den hemel geschieden."

Allen die nu ooit een aardbeving meegemaakt hebben zullen toestemmen, dat men heel goed kan begrijpen, dat aardbevingen een teeken zijn van Gods toorn. Het is of de Heere de aarde beetneemt en alles, als het ware, dooreen wil schudden in groote verbolgenheid. Iets daarvan ziet men zelfs in den mensch; en ik houd mij ervan verzekerd, dat het een zwakke schaduw is van hetgeen volmaakt in God is: als een mensch zeer kwaad is, dan gevoelt hij er naar om alles dooreen te schudden.

Dit doet ons tevens ietwat beseffen van het vreeselijke van den oordeelsdag. Want nog eenmaal zullen de aarde en de hemel bewogen worden, doch dan zal het een beweging zijn die onbeschrijfelijk is. We lezen, dat in dien dag de Heere maar even naar de geschapene dingen zal zien en dat van Zijn aangezicht alle dingen zullen vlieden, d. w. z., de aarde en de hemel, zonder den mensch, want die zal ten oordeel gedagvaard zijn.

Toch is er nog een positieve sprake in een aardbeving. Er zijn ook plaatsen die er een zegen inzien voor Gods volk. Denk, bij voorbeeld, aan de aardbeving bij het sterven van Jezus. Daar beteekende het, dat de aarde geopend werd voor vele heiligen, die op de aarde verschenen. Of denk aan de aardbeving toen er een tweetal discipelen van Jezus in de gevangenis zaten en hoe door middel van die aardbeving de stokbewaarder door God gegrepen werd ter zaligheid en hoe de discipelen er door uit de gevangenis verlost werden.

En nu vatte men het bovenstaande niet zoo op, alsof we het stelden, dat sommige aardbevingen getuigenissen zijn van Gods toorn en andere van Zijn goedheid. Ze zijn dat altijd beide. Alle aardbevingen zijn een boodschap aan de goddeloozen, dat de Heere alle dagen toornt en dat Hij straks ten finale met hen zal afrekenen, dat Hij straks de aarde van onder hunne voeten zal wegscheuren en die oude aarde gebieden om weg te vlieden naar het niet, dat Hij straks zelfs de hemel, die nu is, zal doen bewegen en gebieden om met de oude aarde in het niet weg te zinken. Want er werd voor dezelve geen plaats gevonden. De aardbevingen zijn, evenals alle dingen, boodschappers van de wrake Gods.

En alle aardbevingen, benevens alle dingen, zijn boodschappers aan Gods volk, dat Hij haast komt om de aard' te richten met rechtmatigheid. Dat het niet eeuwig duren zal op deze vreeselijke aarde. Ze zijn boodschappers van het feit, dat welhaast Gods volk gelukkig gescheiden zal worden van allen die den Heere Jezus een vervloeking noemen. Daarom staat er dan ook in hetzelfde verband in die stukken van Gods Woords: "Heft gij dan uwe oogen omhoog en gedenk, dat uwe verlossing nabij is."

Ten slotte, zou ik nog willen zeggen, dat aardbevingen ons antithetisch verkondigen, dat er een onbeweeglijk koninkrijk aan 't komen is. Ge kunt ervan verzekerd zijn, dat er in het Nieuwe Jeruzalem nooit een aardbeving wezen zal. Want het is de stad die fundamenten heeft. En dan probeeren de menschen om gebouwen te maken die "quake-proof" zijn. Die in den hemel zit zal lachen! "Quake-proof!" Indien het niet zoo ontzettend was zou men er om lachen willen. Voor God bestaat niets. De goddeloozen roepen: "De groote dag van Zijn toorn is gekomen en wie kan bestaan?"

En dan die nimmer eindigende eeuwigheid in de hel! Wat zal dat vreeselijk zijn! En we mogen aannemen, dat waar er in Jeruzalem onbeweeglijkheid genoten zal worden, daar zal er in de hel, uit kracht van de antithese, ter oorzake van den eeuwigen toorn Gods, in die plaats van ongekende smart eeuwiglijk aardbeving zijn!

G. V.

Filippus

Joh. 1:46.

Eén der twaalven.

Hoe verschillende van aanleg en aard, karakter en temperament, wijze van spreken en handelen, zijn de mannen, die door den Heiland werden verwaardigd, om, no een driejarige opleiding, de grondleggers te zijn van de ééne, algemeene, Christelijke Kerk.

Ondanks alle overeenkomst die hen kenmerkt, valt het onderscheid niet weg. Gelijk in de ééne groote roeping waarmede zij geroepen werden, is er verschil van plaats en van werk, in die ééne kerk.

Filippus behoort niet tot de intiemste kring van Jezus' apostelen, noch ook tot de vooraanstaanden, die later in de kerk een machtige invloed hebben geoefend. Ook zal het geen tegenspraak verwekken wanneer we hem plaatsen in de rij der eenvoudigen, eenvoudig in den zin van niet uitblinkende, wilt ge, niet behoorende tot de meest scherpzinnige en diepdenkende, zooals mag gezegd van sommige der andere apostelen. Ge vindt dan ook niet in hem de man, die in den kring der discipelen den toon aangaf en wien later een groot en uitgestrekt arbeidsveld ten deel viel. Filippus behoort tot de velen in Christus' kerk van wie kracht uitgaat in stilte. Zijn leven beweegt zich altijd voort in hetzelfde tempo. Niet hoog in de wolken, dan weer in de diepten, doch evenredig beweegt hij zich voort. Kort maar krachtig, niet meer vragend en zeggend dan noodig is, afgedacht van instemming dan wel van tegenwerping, gaat hij zijns weegs. Als er beleden moet worden beluistert ge zijn kalme, doch tevens vaste stem der overtuiging, die ook den medebroeder in de verwachting en hope Israels opzoekt en de blijmare meedeelt.

Naar wat de Schrift ons omtrent hem vermeldt, is hij de kalme, zichzelve gelijkblijvende en gewillig volgende discipel. De Heiland had hem vlak na de zonen van Jonas, Andreas en Petrus, geroepen en met een enkel woord aan Zich verbonden.

Het was geschied, toen de Heere op het punt stond naar Galilea te vertrekken, dat Hij met een enkel woord dezen jonger tot een der Zijnen makend, deze, Jezus van toen aan, volgde. "Volg Mij!" geen enkel woord was er meer gezegd door den Heiland dan, nadat dit geschied is, gaat hij, gelijk Andreas dit deed met zijn broeder Petrus, ook zijn broeder in den geloove zeggen wat hem ten deel viel en deze uitnoodigen om zich van zijne vondst te vergewissen. Waarschijnlijk, zij het dan ook bij deductie, ze waren immers afkomstig uit hetzelfde Bethsaida, heeft Filippus de blijde boodschap eerst van Andreas vernomen, althans hij heeft van Jezus gehoord, en nu geroepen zijnde den Heiland te volgen, kan hij niet nalaten zijn vriend en broeder in den geloove, zijn meerdere in kennis van geestelijke zaken, Nathanael, blijde kond te doen van wat hem te beurt was gevallen. In zijn blijdschap echter vergeet hij de Schrift juist aan te halen, zoo zelfs, dat de geboorteplaats van den Messias door hem wordt verwisselt voor Nazareth, bij oppervlakkige lezing.

Toch is er, het worde hem aangewreven als ergerlijke dwaling, reden voor om te spreken gelijk Filippus deed, zoo niet te gelijker tijd de dwaling geheel wegvalt. Jezus is wel is waar niet in Nazareth geboren, en ook was er niets omtrent Nazareth vermeld in Mozes en de Profeten, net zoo min als er melding van Jozef was gemaakt, doch het ging er dan ook bij Filippus niet om *waar* Jezus was geboren schoon hij dit wel kon weten, maar enkel en alleen om den Heiland aan te kondigen, als diegene, van welke de Schriften gesproken, Die door hem geloofd en beleden was, en Die nu als Jezus van Nazareth werd aangeduid.

Filippus verwarde hier niet de Schrift met de opkomende traditie, doch voegt beiden te samen. Begrijpelijk, nietwaar?

Het was Filippus er zeer zeker niet om te doen een gesprek uit te lokken omtrent enkele historische feiten aangaande Jezus' geboorte. Neen, het ging om het hart der zaak, daar waar het ter laatster instantie om gaan moet: Het ging om Jezus' persoon allereerst, dan, gelijk later maar al te duidelijk blijkt, zat het misverstand niet zoozeer vast op de geboorteplaats, maar veeleer op die der onvolmaakte kennis omtrent den Messias in Zijn eigenlijke zending en werk, iets waaraan niet slechts Filippus, doch al de discipelen des Heeren zich schuldig wisten. En het staat te bezien, of het wel in Nathanael's bedoeling lag aldus den uitroep van zijn vriend, als zijnde geheel verkeerd, op te vatten. Filippus verbindt Jezus niet allereerst aan Nazareth, wel aan Jozef, en door Jozef aan Nazareth. Zoo toch lag het geheel voor de hand om, sprekend over den zoon van Jozef, Hem Jezus van Nazareth te noemen. De fout door hem begaan en maar al te dikwijls breed uitgemeten, komt aldus in een geheel ander licht te staan en verliest haar schrille kleur.

Wij mogen dan ook niet vergeten, dat het juist deze warme, eenvoudige en toch duidelijke belijdenis van dezen jonger is, die het hart van een welonderlegd man als Nathanael niet weerhoudt om aan de uitnoodiging, om te komen en te zien, gehoor geeft, en die, na gezien en gehoord te hebben, al het goede dat werkelijk uit Nazareth was gekomen, zich wel bedacht zal hebben omtrent zijn haastig gesproken woord.

Met een enkel woord is Filippus door Jezus geroepen. Het lijdt wel geen twijfel, dat er meer is gesproken door Jezus tot de discipelen welke Hij riep, doch, waar het de Heilige Schrift niet te doen is om bijzaken en bijkomstigheden die onze nieuwsgierigheid zouden bevredigen, is het wel duidelijk, waarom de hoofdzaak ons alleen gewerd. Die hoofdzaak ligt uitgedrukt in de twee woorden: "Volg Mij." En op dat volg Mij is Filippus direct bereidt zonder eenig tegenspreken gehoor te geven. Ge leert hem hier kennen als de gewillige jonger, voor wien, alhoewel veel nog duister voor hem is, toch het licht omtrent de centrale waarheid is opgegaan.

Hebben we hier te doen met een plotselinge bekeering, gelijk sommige Schriftverklaarders het voorstellen? Zou hier grond zijn voor den in onzen tegenwoordigen tijd veelgeprezene wijze waarop men 't in bekeeringsvergaderingen aanlegt? De lucht is van die soort "revival meetings" zwanger, geeft deze en dergelijke teksten en voorvallen in de Schrift het recht tot al dat vreemde gedoe?

Zóó wordt Filippus de zoekende naar Jezus en Jezus de naar den zoekende Zich uitstrekkende. Luister slechts wat we dienaangaande vonden. "Christus zoekt ons op duizenderlei wijs en Hij verlangt er naar om ons allen tot Zijne discipelen te maken (met de bekende toepassing) Hij zoekt u op datzelfde oogenblik en, o, geef u toch over aan Hem, Die u zoekt. Laat toch uw wankelende voeten Zijne voetstappen drukken, opdat u niet de zaligheid ontglippe, zoo rijkelijk *aangeboden*, zoo dringend tot u allen gericht, buiten welke ge voor eeuwig omkomt!"

We zullen maar niet meer van dergelijke veel gebruikte gevoels-tirades aanhalen. Gods Woord laat zich aldus niet gebruiken en geeft de bovenvermelde voorvallen slechts als de excepties, niet als regel aan. Het staat te bezien of dit alles niet anders dan een vleeschelijke Echolalie is, die met het geestelijke niets uitstaande heeft.

Hier dient voor alles gelet op de bedeeling waarin ons de geschiedenis van de Apostelen wordt gegeven. Alleen in het raam der geschiedenis zullen we die roeping kunnen verstaan. En dan staat op den voorgrond dat we hier te doen hebben met kinderen Gods, die tot de oude bedeeling behoorden en die *niet* uit de duisternis moesten worden getrokken tot Gods wonderbaar licht, maar geleid werden van de type naar hare vervulling, van de schaduw naar het *volle* licht, van het beeld naar de werkelijkheid, van de belofte naar de vervulling derzelve. Zóó bezien staan de Apostelen niet in den stikdonkeren nacht van het heidendom, noch ook moeten zij kinderen Gods worden, Iscarioth als uitzondering, doch zij *zijn* het. Wij stellen ons voor, dat van hen allen gold: "Verwachtende de beloften Israels." Zelfs is het moeilijk, ofschoon we hier nog niet mede gereed zijn, Paulus hier buiten te sluiten.

Met dit voor oogen kan er van een plotselinge bekeering haast wel geen sprake zijn. Hierbij nu gevoegd het feit, dat er in Filippus geval geen sprake is van aanbieding, doch een eenvoudig gebod den Heiland te volgen, blijft er als vanzelf voor deze plaats geen enkele reden over haar als bewijsgrond voor plotselinge bekeeringen aan te voeren.

Meer nog. Het treft de aandacht, dat deze discipel, evenals Andreas met wien hij naar alle waarschijnlijkheid geestelijk nauw verwant was, behoorde tot de discipelen van den Dooper. Aldus tot dien kring behoorende zijn zij voorbereid door Johannes en mede door zijn onderwijs bereid den Heiland te volgen. Gansch de prediking van den Wegbereider was er op aangelegd om bij des Konings komst een volk gereed te hebben, dat dezen Koning zou volgen. En vlak voor de roeping heeft Johannes het voor het oor der discipelen uitgeroepen: Zie het Lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt, waarop enkele begeerige harten Hem direct volgden en ook anderen spoedig werden toegevoegd. Het "Volg Mij" van Jezus wordt dadelijk verstaan en vindt bij deze jongeren onmiddellijk gehoor. Niet, alsof de discipelen ten volle verstonden wie Jezus was naar Zijn persoon en werk, evenmin alsof zij dadelijk begrepen zouden hebben den aard van Zijn Messiasschap en van Zijn koninkrijk — dat leert ons de Schrift wel anders gelijk blijkt uit hun aardsche, zinnelijke opvattingen, en dat zelfs tot op het einde van des Heilands leven hier op aarde toe. Duidelijk wordt dit als Jezus aan Filippus en Andreas, bij de gelegenheid der spijziging van de schare aan de overzijde van het Galileesche meer, vraagt, "Vanwaar zullen wij brooden koopen, opdat deze eten mogen," dat zij de kracht en macht van den Heiland niet kennen, welke vermag om die groote schare te voeden, ook dan als er slechts twee honderd penningen en vijf gerstebrooden en twee vischjes zijn (Joh. 6:5-9). Of, nog sterker, als de leertijd bijna verstreken zijnde, Filippus op Jezus' antwoord aan Thomas, met de vraag tot Jezus komt, "Toon ons den Vader en het is ons genoeg" nog steeds blijk geeft niet te verstaan wie Jezus is, wat Zijn werken waren, niet begreep dat het de Heiland was, die den Vader hen geopenbaard had, dat Hij het was, Wiens werken wonderwerken waren en geopenbaard werden voor hetzelfde doel, en dat, zullen we althans iets verstaan van hunne verhouding tot den Heiland, we *dit* alleen kunnen verstaan wanneer we de overgangsperiode van de oude naar de nieuwe bedeeling niet uit het oog verliezen. Als kinderen van hun tijd leggen ook zij hun Judaistische tendenzen aan den dag. Het is die schim welke Jezus van het begin tot het einde Zijns levens toe in hen bestrijdt, door Zijn liefderijk onderwijs (Joh. 14). Wel kan er dus gesproken van een bekeering, die de Apostelen van noode hadden, als we deze maar niet opvatten in den hedendaagschen zin des woords.

We hebben hier met bekeering en roeping te doen, die geheel eenig zijn. Mannen, die van jongsbeen af in de Schriften zijn onderwezen, en de beloften aangaande den te komen Messias geloofden en aldus Zijn komst verbeidden. Wel heeft men getracht te bewijzen om in Filippus een der toegebrachte heidenen te zien, vooral met het oog op zijn Griekschen naam en ook wel, als een tweede grond, in verband met het feit, dat op het feest enkele Grieken *hem* vragen Jezus te zien.

Als we echter bedenken, dat ook Andreas een Grieksche naam is, althans van Grieksche afkomst, dan is dit nog in geen enkel opzicht een afdoend bewijs, maar in tegendeel een illustratie van het feit in hoeverre zelfs Galilea doordrongen was van de hellennistische gewoonten en taal, reden waarom de Grieken op het feest er niet tegen op zien, om in de taal hun eigen, dit verzoek tot een der Apostelen te richten (Joh. 12:20-22).

Het is wel duidelijk uit Filippus' wederwoord aan

Nathanael, dat de door hem Gevondene, de door hem Verwachte is.

We hebben Dien gevonden van welke Mozes in de wet geschreven heeft, en de Profeten, een spreekwijze waardoor het geheel der Oud-testamentische Schriften werd aangeduid. En al moge Nathanael bedenking hebben tegen hetgeen Filippus daar nog bijvoegt, het hindert deze niet. "Kom en zie" is de vrucht van "Wij hebben gevonden." Hij schaamt zich zijner roeping niet. Al evenmin, dat Jezus uit het verachte Nazareth afkomstig is. Alles waar Filippus behoefte aan had, was Dien Eenen, den Beloofde. En al is het waar dat hij slechts langzaam, van stap tot stap zal vorderen in de kennis en aldus overgebracht worden uit de oude in de nieuwe bedeeling, rotsvast is nu alreeds de overtuiging des geloofs in den Messias door hem gevonden. De Heiland zal er voor zorgen, dat het schemerlicht plaats maakt voor het volle, heerlijke licht waarin zij allen zullen deelen na Zijn opstanding, door de uitstorting Zijns Geestes.

Kind zijns tijds, zijner bedeeling, verhindert hem niet om de waarheid in haar middenpunt te zien in Christus Jezus.

W. V.

Joseph's Faith
The Coffin In Egypt

> And Joseph said unto his brethren, I die: and God will surely visit you, and bring you out of this land unto the land which He sware to Abraham, to Isaac and to Jacob. And Joseph took an oath of the children of Israel, saying, God will surely visit you, and ye shall carry up my bones from hence.
>
> So Joseph died, being an hundred and ten years old: and they embalmed him, and he was put in a coffin in Egypt. — Gen. 50:24-26.

So he, too, insists though not immediately yet eventually that they bury him in Canaan. But what mattereth it where they bury him? Was he not of the conviction that in death he will be with the Lord and that the vacated house of his earthly tabarnacle will be completely broken down and reduced to dust? Why then have them swear that they carry his remains out of Egypt? For the very reason that Jacob had charged them to bury him with his fathers.

Joseph believed. "By faith Joseph, when he died, made mention of the departing of the children of Israel; and gave commandment concerning his bones" (Heb. 12:23). Because he believed, the things promised had taken on substance and solidity not only but stood out before his eye as the sole and highest good. And the evidence of this good was his faith. His commandment therefore had the ring of finality.

So had he continued in the faith grounded and settled. What may have been the articles of his faith? The same as that of his spiritual forbears. He believed with the heart that God is a being of perfect rectitude who without fail causes sin to return to the transgressor as punishment, yet a Being capable somehow of taking the sinner to his heart and cleansing him from all his sin. He believed that man's only way of approach to God is through the blood of the sacrifice, that he sprinkled with this blood is fed with mercy forever. He believed that the country promised is in the final instance heavenly where just men would walk with God. Because he so believed he gave commandment concerning his bones. Had he not been looking forward to his appearance on the far off shores of a land that is brighter than day he would have given them commandment to let his bones mingle with the dust of Egypt forever. He believed in a living God as his Saviour. Hence he must have believed in a blessed immortality. He, too, died embracing the promise that the Lord would surely visit also him. And these convictions he compressed in the one request, "Ye shall carry up my bones from hence." There is then no essential difference between his faith and ours, between the hope in which he, let us say, they, and we are called. There is one body, and one Spirit, one Lord, one faith, one baptism, one God and Father over all, and in all. Verily, there is one universal church, which is an holy congregation, of true Christian believers, being washed by His blood, sanctified and sealed by the Holy Ghost. And this church hath been from the beginning of the world.

They must wait with carrying up his body until the Lord visit them. It means that for some three hundred years to come there will be a coffin in Egypt as well as in Canaan. So the Lord would have it for reasons now to be considered. Know then that both coffins betokened the same faith. Yet each perpetuated a message that differed somewhat from that of the other. Of the great patriarchs it is written: "These all died in faith, not having received the promises, but having seen them afar off, and were persuaded of them, and embraced them, and confessed that they were strangers and pilgrims in the earth." So, too, was Joseph and every saint disposed. This they all confessed. But we single out now the great patriarchs and in particular Jacob because we have regard now to the meaning of his grave in Canaan in distinction of and in conjunction with the meaning of Joseph's grave in Egypt, — the meaning of these graves in the first instance for the church in Egypt. Jacob saw the promises afar off and embraced them. He thus declared that he sought a heavenly country. Consider that essentially this promise for him(and for every saint) went into fulfilment in the very hour of his death. For he sought not an earthly but a heavenly country, that is, a region were men made heavenly are blessed because they have God as their friend and walk with Him. It was to a life of a fellowship with God unmarred by sin that Jacob and they all looked forward. And it was in the

hour of death that this desire was granted them. True, without us, in the words of the sacred Writer, they could not be made perfect (Heb. 11:40). But they were made perfect with "us" when the exalted Christ poured out His Spirit upon the church in heaven and on earth and constituted those given Him by the Father His very body. And not until the church appears in glory will the promise they embraced have gone into complete fulfilment. But if regard be had to what must be said to form the essence of the expected good — life with God untainted by sin — Jacob received the promise when he died. This was the truth of which his coffin in the cave that was in the field of Machpelah was meant to be a memorial so that the dying request of this patriarch has this in it: 'I am now to be gathered unto my people who went before me to be with the Lord and thus to receive the promise of a heavenly country. I, too, am now about to be joined to Him and to them. This I know. Of this my faith there must be a remembrance. Bury me therefore in the earthly replica of the heavenly — the land of Canaan — in that cave where they buried Abraham and Sarah his wife and Isaac and Rebecca his wife and where I buried Leah, that you and your generations in Egypt may know by faith that the promise was fulfilled in respect to me, and will be fulfilled in respect to you; may know that you have your flesh in Canaan as a sure pledge that he will bring you up. Hope therefore to the end for the grace that is to be brought unto you.'

But, as was said, there is also to be a coffin in Egypt. Consider that he, too, was with the Lord in his death. His command therefore has this in it, I am about to enter upon the blessed existence of the just. The promise is about to be fulfilled unto me on a high spiritual plain and will therefore be fulfilled in respect to you on the low earthly plain. The Lord therefore will visit you. By twining about my coffin the commandment to bring up my bones, I for your very benefit render it the memorial of my faith. Take it and set it off before the eyes of your children as the incasement of the bones of him who because he believed gave commandment that his bones be brought up.

So, then, in Canaan was found the remains of a man who because he believed that the people of God enter the rest, ordered them to bury him in the typical land of rest in token that the Lord would visit his seed in Egypt. And in Egypt was found the coffin of a man who because he embraced the same promise gave commandment that in the day of visitation his bones be carried up and deposited in this same shadow land. The grave and the coffin did service as monuments to the faith of the just. And the church in Egypt would have need of these monuments.

Such then is Joseph's faith. He shows that he, too, arrived at the brink of death in the sweet consciousness that he had fought a good fight, had finished his course, had kept the faith, that henceforth there is laid up for him a crown of righteousness . . . . And in that faith and with his eye fixed upon that crown he had gone about his duties. And because that faith was his he had kept himself unspotted from the world as represented by Egypt with its heathen temples and worship, with its king and people that knew not God. In this world the Lord had placed him, there in the land of pyramids and sphinx, the emblems of Egyptian superstition, to save many people alive. For him to have left this world for his father's tents in Canaan would have been to forsake his calling. He must remain where the Lord had placed him. This he had done as one conscious that he served the promise and that through him also the purposes of God were being realized. In his mind his career was associated with Heaven. At the end of it, therefore, he saw God awaiting to award him a crown. He knew he was running a race that had been set before him by the Lord. His life therefore took on meaning for him. It is the man who shuts himself up in this world and directs his mind to the things seen as the prize to be captured, and whose every thought accordingly is that there is no God, — it is this man who should say with the Preacher: "Vanity of vanities; all is vanity." What profit hath a man of all his labours if he labour not as the servant of God. Of what real meaning is a life divorced from heaven?

Joseph had embraced the promise. And the expression of that faith was his untiring devotion to his duty. He wanted to be in the service of Heaven. He therefore walked in Egypt as before the face of God. And by that same strength in which he did so — the strength of God — he clave to the promise. G.M.O.

NOTICE

Op de laatstgehouden vergadering van de Reformed Free Publishing Association werd Mr. R. Schaafsma van Grand Rapids, benoemd om te trachten de achterstallige leesgelden en ook vrije giften te collecteeren in Kalamazoo, Hudsonville, Holland en omstreken zulks met medewerking van de plaatselijke agenten.

Broeders, please, helpt Mr. Schaafsma!

The Board.

IN MEMORIAM

Heden gewerd ons het schokkende overlijdensbericht vanuit Amsterdam, Nederland, van onze geliefde Moeder, Behuwd-, en Grootmoeder,

JELTJE MEINTES RUITENGA,
Weduwe van Sijmen Rintjes Boschma.

Zij mocht den hoogen leeftijd van 90 jaren bereiken.

Zacht en kalm nam de Heere haar tot Zich. Haar laatste geliefkoosd woord, uit II Tim. 4:7, 8, zij ons tot vermaning en vertroosting.

R. S. Boschma
B. R. Boschma—De Booy
En kleinkinderen,
Harriet
Symen
Albert

Zeeland, Mich., U. S. of A.